

Osea - W. Kelly

Osea

Profetia lui Osea se imparte, in mod natural, in doua parti principale, fiecare avand sectiunile ei mai mici. Prima parte consta din capitolele 1, 2 si 3, iar cea de-a doua cuprinde restul cartii. In aceste mari diviziuni avem totusi parti distincte.

Osea 1

Primul capitol il prezinta pe profet cu misiunea lui „in zilele lui Ozia, Iotam, Ahaz, Ezechia, imparati ai lui Iuda, si in zilele lui Ieroboam, fiul lui Ioas, imparatul lui Israel“. El a fost deci contemporan cu Isaia, care a profetit in timpul acelorasi imparati, dar numai in cazul lui Osea este mentionat imparatul care domnea peste Israel, profetul ocupandu-se mai mult cu Israel decat cu Iuda. Cuvantul Domnului priveste starea Israelului ca un intreg si se foloseste in special de starea trista a lui Efraim pentru indreptarea morala a lui Iuda. Aceasta este valabil cu privire la intreaga carte, care este remarcabila prin aceea ca se ocupa numai de evrei fara a spune (cum fac ceilalti profeti) nimic despre natiuni, nici spre judecata, nici spre binecuvantare.

S-ar putea spune ca Osea se ocupa in exclusivitate cu poporul lui Dumnezeu din vechime, cu o foarte mica exceptie deosebita in primul capitol, dar pana si aceasta este in termeni atat de enigmatici (si cred ca aceasta cu o intentie divina si intr-un scop special) incat multi nu au putut distinge adevarul avut in vedere din cauza ca nu au privit la acesta in lumina Noului Testament. Dar nu putem gasi un exemplu mai izbitor ca acesta care sa arate cum o parte a Scripturii poate fi folosita pentru a intelege mai bine o alta parte a ei, iar nu in mod incorect – adica intr-un mod imposibil si fara respect . Pentru a profita mai bine de revelatia deplina a gandului lui Dumnezeu facem bine daca citim comunicările de mai inainte in lumina mai puternica de care avem noi parte. Este aceeași minte care ne este revelata de același Duh și Dumnezeu ne poate da har atunci când rămânem în dependența de El pentru a ne păzi, în măsura în care starea noastră morală permite aceasta, de îngustimea spre care suntem inclinați cu toții, de tendința de a face ca anumite parti din Scriptura sa ne fie favorite pana intr-atat incat sa afecteze însușirea restului cuvântului. Nu trebuie sa ne așteptăm ca aceia care au asemenea gânduri sa înțeleagă cuvântul lui Dumnezeu, și, prin ceea ce iau ca obiect în studiul lor unilateral, ei sunt predispuși sa cada în erori ciudate, poate chiar fatale. Cele mai valoroase adevăruri ale lui Dumnezeu, dacă sunt folosite într-un mod exclusiv, pot ajunge instrumente prin care vrajmasul sa ne faca sa sustinem o eroare grava. Astfel, va fi un pericol dacă, de exemplu, gândirea cu privire la înviere se limitează numai la partea cerească a adevărului divin. Sau, dacă luăm profetia, cum ajunge aceasta sa aduca uscăciune sufletului dacă aceasta parte a Scripturii ne monopolizează! Sa luăm biserica – indiferent sub ce aspect - și nici acest subiect nu prezintă mai multă siguranță. Motivul este simplu: secretul puterii, binecuvântării, siguranței și comuniunii este nu în înviere, nici în cer, nici în profetie, nici în biserică, nici în vreo alta parte a adevărului la care ne-am putea gândi, ci în Hristos, singurul care da întregul adevăr. Prin urmare,

vedem ca tot ce stim ca este o invatatura si un principiu necesar al revelatiei lui Dumnezeu este valabil si pentru fiecare detaliu al experientei practice.

In acest caz, data lui Osea indica interesul pe care il avea pentru Israel, iar lucrarea pe care Dumnezeu i-a incredintat-o este in legatura cu cele douasprezece semintii ale poporului Sau atunci cand ruina lui Israel se apropia, iar cea a lui Iuda avea sa urmeze nu peste mult timp. Asa, pe scurt, cum este tratat acest subiect, profetia este remarcabil de completa, iar elementul moral este proeminent in cea de-a doua parte a ei, dupa cum cel dispensational este in prima parte. Paranteza imperiului natiunilor este aproape complet omisa. Profetia este plina de neazurile si vinovatia lui Israel in ansamblu, si, mai mult decat oricare dintre ceilalti doisprezece profeti mici, Osea izbucneste cu pasiune in durerea pentru popor. In consecinta, cartea abunda ca nici o alta in cele mai bruste tranzitii, care fac ca stilul lui Osea sa fie unic si dificil sub anumite aspecte, si, am mai putea adauga, mult mai dificil pentru noi tocmai deoarece are un caracter foarte evreesc. Nefiind evrei, noi nu suntem in relatie directa cu aceasta profetie, dar cei care sunt evrei o vor intelege bine in final. Avand acea pozitie si fiind chemati astfel (chiar simtind profund pacatosenia lor, vor sti in acelasi timp cum ii doreste Duhul Sfânt), cred ca vor intelege ceea ce pentru noi este dificil pentru ca nu suntem in aceeasi pozitie.

Primul capitol cuprinde in principal actiuni simbolice, care reprezinta cursul evenimentelor pe care Dumnezeu si le-a propus. „Inceputul cuvântului Domnului prin Osea. Si Domnul a zis lui Osea: «Du-te, ia-ti o sotie curva [N. a.) *Cel puțin putem spune ca expresia ii spune profetului ceea ce urma sa fie Gomer. Dar trebuie sa admitem ca fraza, in mod firesc, da impresia ca ea ar fi fost deja vinovata de o viata necurata, ceva atat de obisnuit acolo unde domnea idolatria. Daca Salmon l-a nascut pe Boaz din Rahav curva, nu este greu sa ne inchipuim ca Domnul i-a poruncit sa o ia pe Gomer de sotie pentru a fi o imagine simbolica a lui Israel. Poate ca merita sa remarcam ca, daca in versetul 3 se sune ca ea i-a nascut un fiu, in versetele 6 si 8 nu este aceeasi expresie, ci una mai vaga. Caracterul mamei se poate sa se fi imprimat asupra copiilor, dar absentia pronumelui in cazul lui Lo-ruhama si Lo-ami, spre deosebire de Izreel, pare ceva remarcabil in aceasta situatie.*] si copii din curvie, pentru ca tara s-a dedat in totul adulterului, departe de Domnul»“. Nimic nu poate fi mai evident decat acest obiect declarat. Profetului i s-a poruncit sa faca ceea ce trebuie ca era extrem de dureros in sine si care trebuie sa sugereze ceea ce el, ca om al lui Dumnezeu, trebuia sa fi simtit extrem de umilitor si de uracios. Dar asa era atitudinea lui Israel fata de Dumnezeul lor, iar Yahve dorea sa-l faca pe profet si pe aceia care ar lua aminte la profetie sa inteleaga intrucatva ce trebuie ca simtea El fata de poporul Sau. „Si el a mers si a luat pe Gomer, fiica lui Diblaim; si ea a ramas insarcinata si i-a nascut un fiu. Si Domnul i-a zis: «Pune-i numele Izreel, pentru ca inca puțin si voi cerceta varsarile de sange ale Izreelului asupra casei lui Iehu si voi face sa inceteze imparatia casei lui Israel. Si va fi asa: in ziua aceea voi frange arcul lui Israel in valea Izreelului»“. Aceasta a fost prima mare lovitura. Israel avea sa fie lovit prin casa lui Iehu, razbunatorul vinei sangelui care fusese adusa de Izabela cea idolatra. Iehu era un om dur, desert si plin de ambitii – un om destul de departe de a avea sentimente pe care le-ar fi inspirat de Duhul lui Dumnezeu, dar care a fost totusi folosit ca agent exterior pentru a pedepsi raul evident al casei lui Ahab si al lui Israel.

Neavand radacina in Dumnezeu, Iehu nu a avut puterea pentru a se pazi de alte rele. De aceea, desi pentru Iehu a fost o politica potrivita sa pedepseasca idolatriile flagrante, raul politic si religios care

caracteriza imparatia lui Israel pare sa-l mentina in continuare impotriva casei lui David. Din vreme ce constiinta poporului nu a simtit nimic fata de pacatul lui Ieroboam, acel fapt a fost judecat de Yahve la timpul potrivit. Dumnezeu a lovit nu numai casa lui Iehu ci si pe Israel. Imparatia avea sa piara, desi a mai ramas inca putin timp dupa aceea; dar a fost lovita de Dumnezeu. Aceasta este ceea ce reprezinta valea Izreel. Dumnezeu avea sa-i risipeasca la timpul potrivit. Asirianul a frant puterea lui Israel in valea Izreel (care s-a numit Esdraelon dupa aceea), care a fost o scena a poftelor si a sangelui de la inceput pana la sfarsit.

Apoi apare o fiica careia i s-a dat numele Lo-ruhama, nume ce exprima lipsa de indurare fata de popor. Nu avea sa i se mai arate nici un pic de indurare. Astfel, caderea imparatiei lui Israel, care a urmat curand dupa pedepsirea casei lui Iehu, nu se incheiase inca. Aveau sa mai fie judecati aduse de Dumnezeu pentru ca El spune: „Nu voi mai avea indurare pentru casa lui Israel, ca sa-i iert“. Izreelul era numai inceputul judecatilor lui Dumnezeu. Israel a fost maturat din tara spre a nu mai fi restaurat ca popor separat. „Dar,“ spune El cu aceeasi rasuflare, „de casa lui Iuda Ma voi indura si-i voi salva prin Domnul Dumnezeu lor; si nu-i voi salva prin arc, nici prin sabie, nici prin lupta, prin cai, sau prin calareti“. Asirianului i s-a permis sa nimiceasca imparatia lui Israel, dar a fost oprit de puterea divina atunci cand spera sa-l ia si pe Iuda.

Astfel, Iuda a avut parte de o prelungire a pacii. Cel putin pentru un timp, ei au aratat fidelitate fata de Yahve. Apoi s-a mai nascut inca un copil, un fiu, si „Domnul a zis: «Pune-i numele Lo-Amie, pentru ca voi nu-Mi sunteti popor si Eu nu voi fi pentru voi»“. Nu era vorba numai de a-l dezradacina complet pe Israel, ci si Iuda este judecat. Cat timp exista semintia imparatesca mai era un nucleu in jurul caruia sa se stranga poporul. Cat timp casa lui David era fidela intr-o oarecare masura si Iuda o urma, chiar daca fara credinta, Dumnezeu putea (sub aspect moral) inca sa mai aduca o restaurare, sau macar putea sa-i faca sa ajunga un popor mare. Dar, odata dovedita lipsa de credinta a cercului cel mai dinauntru, Dumnezeu reprezinta criza solemna prin nasterea fiului numit Lo-ami. Cu toate acestea, nu se spune nimic despre cuceritorul babilonean. Profetul trece peste captivitatea lui Iuda si ajunge dintr-odata la glorioasa rasturnare a sentintei. Este o reunire a tuturor semintilor, nu slaba intoarcere de sub Zorobabel. Aici este Unul mai mare, chiar Mesia. Fara-ndoiala, El este ales, dat si pus peste ei de Dumnezeu, dar era important sa se arate ca ei l se vor supune de bunavoie si in mod activ. Stransi laolalta, Israel si Iuda isi vor pune un cap si vor iesi (sau vor merge) din tara: nu din Babilon sau din Asiria, nici chiar de pe pamant in general, ci cred ca expresia mai curand spune despre unirea lor religioasa la aceleasi adunari solemne si sarbatori, dupa cum i-am vazut ca sunt un singur popor sub o capetenie. Aceasta ramane sa se implineasca atunci cand El va veni pentru a imparati pe pamant, pentru ca atunci ziua Izreelului va fi cu adevarat mare. Dumnezeu il va planta pe poporul Sau in tara Sa pentru ca sa nu mai fie risipiti niciodata. Este o zi nu de umilinta, ci de glorie manifestata. In aceeasi fraza care cuprinde judecata lui Iuda, El spune: „Totusi numarul fiilor lui Israel va fi ca nisipul marii care nu se poate masura, nici numara. Si va fi asa: in locul unde li s-a zis: «Nu sunteti poporul Meu!» li se va zice: «Fii ai Dumnezeului celui viu!»“

Observati schimbarea remarcabila aici, Este scriptura la care se face referire ca fiind aluzia tainica privind chemarea la har a natiunilor. Acest gand, care este prezentat clar in Romani 9, ii surprinde pe multi cititori. Motivul este acela ca noi toti suntem capabili sa privim toate ca o antiteza intr-un mod omenesc sau limitat. Daca vreun om al lui Dumnezeu de pe fata pamantului ar fi fost lasat sa scrie el

fraza si nu ar fi fost sub puterea lui Dumnezeu care este inspiratia in cel mai real si mai propriu sens, ar parea aproape de neconceput sa fi scris asa fraza. Cine ar fi spus aceasta, chiar sa fi fost cel mai bun dintre oameni, daca iubea pe Israel ca un bun evreu? Sigur ca cel mai putin Osea, a carui inima era inflacarata pentru popor, atat in oroare din cauza rautatii lor cat si in dorul dupa binecuvantare. Dar tocmai de aceea el nu ar fi spus de la el nu „nu sunteti poporul meu“, ci „veti fi facuti poporul meu credincios“. Nu, aceasta nu este ceea ce spune Dumnezeu, ci ceva diferit. Inclinatiile firesti, care sunt atat de puternice chiar si la un om bun ar fi scos din discutie sa spuna ceea ce a scris Osea. Ne este greu sa ne insusim aceasta chiar cand ne sta clar inaintea ochilor, cand invatatura certa a lui Dumnezeu ne prezinta un gand neobisnuit si un subiect complet nou. Duhul I-a inspirat pe profet si ne poate invata si pe noi.

Dupa cum am dat anterior indiciul, aceasta este scriptura pe care apostolul Pavel o foloseste in Romani 9, dupa cum bine stim. Acolo el justifica chemarea suverana a lui Dumnezeu ca unica resursa atunci cand totul este pierdut pentru om. Este evident cat de bine se potriveste aceasta cu profetul nostru. Israel era in ruina, iar ruina lui Iuda avea sa vina. Totul era condamnat. Pe ce poate atunci conta omul? Daca poporul lui Dumnezeu pe pamant a ajuns o ruina sub un aspect sau altul, la ce era sa priveasca? La nimic si la nimeni altul decat la Dumnezeu. Nu la legea Lui, ci la harul Sau suveran. Astfel, exact acesta intervine, deoarece, intr-adevar, suveranitatea lui Dumnezeu trebuie intotdeauna sa vina in ajutor, sa sustina un suflet si sa-i dea bucurie atunci cand el este zdrobit, deoarece raul lui este judecat inaintea lui Dumnezeu. Dar deseori este nevoie de mult timp pentru ca omul sa ajunga atat de zdrobit. De aceea omul poate avea multe dificultati, de care reuseste sa scape abia pe patul de moarte. Cel putin acolo omul este complet sincer, daca este complet sincer undeva. Dumnezeu este intotdeauna sincer, dar omul (acum vorbesc numai despre cei care sunt nascuti din Dumnezeu) se desparte de acele viziuni, sau mai curand umbre capricioase, care I-au incurcat si I-au dus in ratacire in timpul activitatilor vietii. Atunci realizeaza omul ce este el si ce este Dumnezeu, si, ca urmare, daca el pierde orice incredere in sine, sub toate aspectele posibile, atunci el poate avea o incredere in Dumnezeu Insusi cum nu a mai avut niciodata pana atunci.

Aceasta este exact ce gasim in rationamentele apostolului Pavel. Este ceva care ofenseaza profund mandria inimii omului, in special pe cea a evreului. N-au primit ei doar promisiuni minunate de la Dumnezeu? Era o mare dificultate pentru ei si suna foarte normal si formidabil, si atunci cum este cu putinta ca promisiunile lui Dumnezeu – sa nu spun sa cada, ci sa para a cadea. Dar aceasta rezulta numai din faptul ca au privit la ei insisi avand promisiunile lui Dumnezeu. Trebuie sa ne amintim ca Biblia contine nu doar promisiuni, ci, in mare parte, mai ales in Vechiul Testament, cuprinde istoria divina a responsabilitatii omului. Trebuie sa lasam loc pentru ambele, astfel incat sa nu permitem ca responsabilitatea omului sa elimine promisiunile lui Dumnezeu, iar, pe de alta parte, nici sa nu neutralizam responsabilitatea pentru ca avem promisiuni.

Tendinta oricarui om este sa ajunga fie ceea ce se numeste arminian, fie ceea ce se numeste calvinist si este greu de pastrat echilibrul adevarului fara a devia intr-o parte sau alta. Dar, pentru Domnul nimic nu este prea greu, iar cuvantul lui Dumnezeu pazeste fara gres de ambele erori. Sunt perfect convins – cu toate ca exista partizani care gandesc numai intr-un mod specific lor si ganditori liberi care nu au nici o dificultate sa admita ca ambele sunt cuprinse – ca nici arminianismul, nici calvinismul nu sunt in Biblie si ca ambele sunt profund gresite si nu au nici cea mai mica justificare.

Realitatea este ca inclinatia spre ambele curente este adanc inradacinata in mintile care nu au fost innoite, pana intr-atat incat acelasi om poate fi arminian intr-o situatie si calvinist in alta si este probabil ca unul care este un arminian vehement intr-o zi poate deveni un calvinist vehement a doua zi. Dar ambele curente isi au originea in om si in unilateralitatea lui. Adevarul lui Dumnezeu este in cuvantul sau ca revelatie a lui Hristos prin Duhul si nicaieri altundeva.

Astfel, este de remarcat ca in Romani 9 apostolul inlatura complet modul nepotrivit in care evreii folosesc promisiunile lui Dumnezeu. Printr-o inlantuire de fapte din cele mai convingatoare si marturii din Vechiul Testament, care sunt prezentate in acest capitol, el il obliga pe iudeu sa lase ingamfarea alegerii nationale, pe care o foloseste intotdeauna exact cum ii convine lui, pentru ca este cu adevarat o ingamfare. Daca sustin exclusivitatea pretentiilor lui Israel ca decurgand din descendenta carnala din Adam (asa cum era punctul lor de vedere), atunci trebuiau sa-i accepte si pe altii ca tovarasi ai lor deoarece Avraam a avut mai multi fii, nu numai pe Isaac, si apoi Isaac a avut inca un fiu in afara de Iacov. De aceea pozitia descendentei din carne nu poate fi nicidecum aparata. O simpla descendenta naturala i-ar fi admis pe ismaeliti, de pilda, de care evreii nici nu voiau sa auda. Daca problema era ca Ismael s-a nascut din Agar, o roaba, in schimb Edom a avut si aceeasi mama si acelasi tata, fiind al lui Isaac si Rebeca, frate geaman al lui Iacov. Prin urmare, acea pozitie era in mod clar nesanatoasa si imposibil de aparat. De aceea suntem nevoiti sa ne bazam pe unica resursa pentru raul omului si pentru starea lui de faliment: suveranitatea lui Dumnezeu si chemarea Lui in har. Aceasta cu atat mai mult cu cat era un timp, chiar in istoria timpurie a poporului ales, cand nimic mai putin decat Dumnezeu nu putea sa-i pazeasca si sa le dea o raza de speranta. Vitelul de aur l-au facut nu ismaelitii, nici edomitii, nici natiunile, ci Israel. I-a tratat atunci Dumnezeu potrivit cu ceea ce fusesera ei fata de El? Nu ar fi meritat ei sa fie nimiciti imediat si complet? Se face referire la aceasta acum datorita principiilor morale in relatie cu citatul din Osea dat in Romani 9. Si sunt de parere ca aceste adevaruri merg impreuna in ratiunea Duhului Sfânt. Deci, daca dorim sa intelegem profetia, trebuie sa urmam si sa primim ceea ce este urmarit in discursul din Noul Testament, ceea ce era in mod real inspirat de Duhul si aici.

Prin urmare, in aceasta profetie avem ceea ce era adevarat sub aspect moral de la inceputul istoriei lor. Acum acestea se apropiau de sfarsitul trist al lui Israel si ruina lui Iuda era in vedere. Insusi faptul ca fusesera ridicati profeti dovedeste ca sfarsitul era aproape, deoarece profetia vine numai in urma departarii de Dumnezeu. Nu exista revelatii sub forma de profetie atunci cand lucrurile merg lin si frumos deoarece atunci, sub aspect moral, nu este nevoie de asa ceva. Ceea ce avem in aceste zile de relativa fidelitate este o prezentare a privilegiului si a datoriei, dar atunci cand privilegiul este dispretuit si datoria nu este implinita, cand poporul lui Dumnezeu este in mod evident vinovat si judecata trebuie sa vina, profetia vine pentru a spune cum va judeca Dumnezeu raul, dar si despre indurarea si binecuvantarile si mai bune pentru ramanerile ascultatoare. Aceasta este principiul care a fost valabil si in gradina Edenului. Dumnezeu nu a spus despre samanta femeii inainte de caderea lui Adam; tot asa cand Israel a pacatuit ca Adam, profetia straluceste. Daca Moise avea inaintea ochilor ruina, ceea ce si era in realitate, profetia i-a fost data insusi datatorului de lege, dupa cum vedem in mod clar la sfarsitul cartii Levitic si Deuteronom, ca sa nu mai vorbim de minunata izbucnire prin gura lui Balaam de la sfarsitul cartii Numeri. Dupa aceea, Dumnezeu a dat tot felul de binecuvantari noi imparatilor ridicati in har spre a sustine poporul. Dar ruina era doar si mai clar

hotarata. Si profetia ia o forma mai cuprinzatoare, mai sistematica si mai completa. Am putea spune ca o intreaga oaste de profeti a aparut in acel timp; cuvinte profetice puternice au avertizat poporul atunci cand ceea ce se vedea dadea impresia de forta si stabilitate, dar inaintea lui Dumnezeu totul se terminase, fapt pentru care El a sunat alarma cu o insistenta remarcabila. S-a sunat din trambita pentru Domnul prin toata tara. Astfel, Osea a fost contemporan cu Amos, Mica si Isaia si poate si cu alti profeti. A fost unul si mai inainte daca comparam istoria. Si a fost un motiv special pentru care cel de mai inainte nu a fost pus primul in aceasta succesiune, motiv pe care sper sa-l explic in aceasta carte cand voi ajunge la el.

Falimentul era atat de mare incat singurul temei putea fi gasit numai in suveranitatea lui Dumnezeu. De aceea am vazut ca apostolul Pavel ne indica nu numai resursa harului pentru Israel, ci si ca falimentul lui Israel a fost ocazia perfecta pentru ca Dumnezeu sa se indrepte spre natiuni. De aceea Pavel citeaza in Romani 9 acest pasaj: „ca sa descopere bogatiile gloriei Sale peste niste vase ale indurarii, pe care le pregatise dinainte pentru glorie, pe noi, pe care ne-a si chemat, nu numai dintre iudei, ci si dintre natiuni“ (v. Romani 9.23-26). Deoarece, din momentul in care Dumnezeu recurge la suveranitatea Lui, este o deschidere atat pentru cei dintre natiuni cat si pentru evrei. Dumnezeu nu este suveran daca nu poate alege pe cine gaseste El de cuviinta. Daca este suveran, atunci este normal ca suveranitatea Lui sa se arate in modul cel mai evident, iar chemarea natiunilor este o ocazie pentru o asemenea manifestare, deoarece daca acestea erau mai rele, pentru ca erau cu siguranta total decazute, tocmai prin aceea erau cele mai potrivite obiecte fata de care sa se exercite suveranitatea Lui in har. „Dupa cum spune si in Osea: Pe «Nu-i poporul Meu» il voi numi «Popor al Meu»; si pe «Nu e preaiubita», «Preaiubita». Si va fi: In locul unde li s-a spus: «Voi nu sunteti poporul Meu», acolo vor fi numiti fii ai Dumnezeului celui viu“. Este evident ca versetul 25 este interpretat de apostol in legatura cu restaurarea poporului lui Dumnezeu in temeiul mai bun ca oricare altul, al harului suveran, dar el aplica versetul 26 la natiuni. Totul este prezentat in modul cel mai coerent: „pe noi, pe care ne-a si chemat, nu numai dintre iudei“ – despre care este vorba in versetul 25, „ci si dintre natiuni“ – la care se refera versetul 26. „Si va fi: In locul unde li s-a spus: «Voi nu sunteti poporul Meu», acolo vor fi numiti fii ai Dumnezeului celui viu“. Prin urmare, a fi fiu este ceva mai curand caracteristic pentru natiuni decat pentru evrei. Aceasta este schimbarea (si nu este una nesemnificativa, dupa cum voiam sa spun, ci una foarte importanta), faptul ca nu mai este folosit cuvantul „popor“ ci cuvantul „fii“, aratand ca Dumnezeu, cu o decenta admirabila, ii sugereaza profetului ca atunci cand va lucra in har, El va lucra intr-un mod demn de numele Lui. El va aduce natiunile nu in pozitia pe care o avusese Israel, ci intr-o pozitie mai buna. Chiar daca erau cei mai rai dintre cei rai, harul ii putea ridica in cea mai apropiata relatie cu Dumnezeu Insusi. Natiunile aveau sa fie nu inlocuitorul lui Israel, ci „fii ai Dumnezeului celui viu“ – titlu care nu le-a fost niciodata dat pe deplin altora decat celor dintre natiuni care sunt chemati.

Intr-un sens vag si general, in comparatie cu natiunile care sunt departe de Dumnezeu, Israel este numit fiu, intai—nascut, dar aceasta este numai ca natiune, pe cand „fii“ prezinta o relatie individuala. Despre expresia „In locul ... li se va zice fii ai Dumnezeului celui viu“, de la sfarsitul versetului 10, am spus deja ca este o aluzie la chemarea natiunilor, dar este ceva atat de vag incat multi fac un talmes-balmes din toate considerand ca se refera numai la Israel. S-ar fi putut sa fie privit ca referindu-se la Israel daca ar fi fost „Atunci ei vor fi Ami“, dar nu spune aceasta, ci „fii ai Dumnezeului

celui viu“.

Acesta este punctul de vedere al apostolului Pavel, si ceea ce confirma ca aceasta interpretare este corecta este faptul ca si Petru citeaza din acest profet, el, cel care scria ramasitei credincioase a evreilor, dupa cum apostolul Pavel, potrivit slujbei sale, le scria celor dintre natiuni. Citand din Osea, Petru omite cuvintele „se vor numi fii ai Dumnezeului celui viu“. Vedeti 1 Petru 2.10: „voi, care odinioara nu erati popor, iar acum sunteti popor al lui Dumnezeu; voi, care nu primiserati indurare, iar acum ati primit indurare“. El deci citeaza din Osea 2 si nu din Osea 1.

Aceasta se potriveste foarte bine cu ceea ce am remarcat deja, ca primul capitol spune nu numai despre restaurarea lui Israel (cu toate ca acesta este un fapt perfect adevarat si care nu poate combatut sub nici o forma), ci, intr-un fel misterios, se lasa loc ca Dumnezeu sa-i aduca si pe cei dintre natiuni. Prin aceasta aluzie, care poate fi cu usurinta trecuta cu vederea, El arata cum stie totul perfect mai dinainte si ne transmite ca natiunile vor fi si ele chemate sa aiba o relatie deosebita ca fii ai Dumnezeului celui viu si nu numai ca popor al Lui.

De aceea, scriindu-le crestinilor evrei, Petru da doar citatul din urma. Chiar daca, din cauza idolatriei, ei isi pierdusera pozitia de popor al lui Dumnezeu, apoi prin respingerea lui Mesia nu si-au remediat situatia, ci au confirmat sentinta dreapta a lui Dumnezeu, chiar daca mica ramasita care se intorsese era la fel de rea ca si parintii lor, ba poate chiar mai rea deoarece au comis o crima si mai mare prin aceea ca l-au respins pe Mesia, totusi harul a intervenit si cei care il primeau pe Mesia cel respins dar glorificat deveneau popor al lui Dumnezeu. Dar el nu merge mai departe deoarece ii priveste ca fiind persoane care, prin har, au intrat, prin credinta, in posesia privilegiilor lui Israel inaintea intregului Israel. Ei Il primisera pe Mesia si erau deci ramasita acelui popor. Ei, care nu erau un popor au ajuns sa fie un popor; ei, care nu avusesera indurare, au capatat indurare. Dar Pavel, scriindu-le natiunilor, foloseste in modul cel mai potrivit ceea ce Petru omite, deci citeaza nu Osea 2.23 ci Osea 1.20, care sugereaza ca natiunile sunt chemate spre a avea parte de o indurare si mai mare. In acelasi timp, El se ingrijeste sa arate ca si evreul are nevoie sa fie adus in final pe acelasi teren al harului suveran pe care suntem si noi acum.

De observat ca profetul pare sa indice restaurarea viitoare a lui Israel folosind, imediat dupa aceea, o alta expresie, fapt care se cuvine remarcat. „Si,“ spune profetul – adica dupa ce Dumnezeu ii va fi adus pe cei dintre natiuni, dupa cum am vazut – „fiii lui Iuda si fiii lui Israel se vor aduna la un loc si isi vor pune o singura capetenie si se vor sui afara din tara“. Aici este evidenta restaurarea lor in tara si unirea lor – nu numai Iuda ci si Efraim cel lepadat – spre a constitui tot Israelul. „Pentru ca ziua Izreelului va fi mare“. Insi numele Izreel, care inainte fusese un cuvint de repros si initiator al judecatii, este schimbat prin harul lui Dumnezeu intr-un titlu care exprima indurarea nespuse de mare, cand ei vor fi intr-adevar samanta lui Dumnezeu, nu numai spre a fi semanata ci si pentru a produce o recolta de binecuvantare care va caracteriza ziua milenara. Asa este primul capitol.

Osea 2

Capitolul al doilea incepe ca sfarsitul capitolului intai. In restul capitolului vedem cum Dumnezeu implineste o parte din lucrurile minunate prezentate in principiu si in mod comprimat in primul capitol.

La inceput este mesajul: „Ziceti fratilor vostri: «Ami »; si surorilor voastre: «Ruhamah». Acuzati pei mama voastra, acuzati!“ Este o chemare adresata celor care, asemenea lui Osea, simt, vorbesc si actioneaza potrivit cu Duhul lui Hristos, avand curajul inspirat de siguranta unor asemenea relatii, desi starea de atunci a poporului era cat se poate de departe de a fi placuta, dupa cum se vede din versetele care urmeaza. Frati si surori, priviti la evrei individual. „Mama voastra“ este o privire la ei in corpore, in ansamblu. „Acuzati! pentru ca ea nu este sotia Mea si Eu nu sunt sotul ei; si sa departeze curviile ei de la fata ei“. Avem un tablou dureros – Yahve ameninta ca va face de rusine pe Israel si ca nu va avea mila fata de copiii lui din cauza ca mama lor s-a purtat fara rusine fata de El. „Pentru ca ea nu este sotia Mea si Eu nu sunt sotul ei“. Ea trebuie sa se lase de infidelitatea scandaloasa, „ca sa n-o dezbrac de tot si s-o las ca in ziua in care s-a nascut si s-o fac asemenea unui pustiu si s-o fac asemenea unui pamant uscat■ si s-o ucid prin sete. Si nu Ma voi indura de copiii ei, pentru ca sunt copii din curvie. Pentru ca mama lor a comis adulter; cea care i-a zamislit a facut fapte de rusine. Pentru ca a zis: «Voi merge dupa iubirii mei, care-mi dau painea mea si apa mea, lana mea si inul meu, untdelemnul meu si bautura mea»“.

Ca urmare, Domnul ameninta ca ii va ingradi cu spini calea. „«De aceea, iata, iti voi ingradi calea cu spini!» Si o voi imprejmui cu un zid, ca sa nu-si poata gasi cararile. Si va alerga dupa iubirii ei si nu-i va ajunge; si-i va cauta si nu-i va gasi. Si va zice: «Voi merge si ma voi intoarce la sotul meu cel dintai, pentru ca mi-era mai bine atunci decat acum»“. Mai era, ocazional, cate o remuscare, o mica trezire din cand in cand chiar si in Israel, dar poporul nu s-a pocait cu adevarat niciodata si nu a parasit calea pacatului lor. Hotararile lor bune erau dovada bunatatii lui Dumnezeu si rodul marturiei Lui, dar acestea nu au dus la pocainta profunda a lui Israel. „Si ea n-a cunoscut ca Eu ii dadeam graul si mustul si untdelemnul si-i inmulteam argintul si aurul; ei l-au folosit pentru Baal“. Astfel, totul era pervertit spre a sluji dumnezeilor falsi si era considerat ca fiind favoarea lor. „De aceea Ma voi intoarce si Imi voi lua inapoi graul la timpul lui si mustul la timpul randuit si voi smulge lana Mea si inul Meu, care i-ar fi acoperit goliciunea. Si acum ii voi descoperi destrabalarea inaintea ochilor iubitorilor ei si nimeni n-o va scapa din mana Mea“. Apoi El ameninta ca orice bucurie va inceta „sarbatorile ei, lunile cele noi ale ei si sabatele ei si toate adunarile ei de sarbatoare. Si voi nimici vita ei si smochinul ei“. Pana si binecuvantarile ei naturale trebuie sa fie oprite din cauza ca, in necredinta ei, ea a facut din ele o justificare pentru idolii pe car si i-a facut. „Si voi cerceta asupra ei zilele baalilor, in care le ardea tamaie“. Toate pacatele ei in lux si idolatrie vor fi reamintite spre judecata.

Cu toate acestea, Domnul isi aminteste sa arate indurare si, imediat dupa aceea, anunta ca o va atrage si, cu toate ca o va duce in pustie, ii va vorbi inimii spre mangaiere. Dar nu va fi o revenire la ceea ce a fost in trecut, la vechea istorie trista a lui Israel spre a o mai repeta inca o data, pentru ca ii va da viile si „valea Acor ca usa a sperantei“. Chiar locul care in vechime, in timpul lui Iosua, a fost o usa a judecatii, devine o usa a sperantei in viziunea profetica. „Si va canta acolo ca in zilele tineretii ei si ca in ziua cand s-a suit■ din tara Egiptului“. Si aceasta prospetime a tineretii reinnoite nu va trece ca atunci. „Si va fi asa: in ziua aceea, zice Yahve, Imi vei zice: «Isi » si nu Ma vei mai numi: «Baali»“ – adica „sot“, in iubire, in loc de „stapan“, chiar daca acest cuvint ar exprima cel mai sincer sentiment ca este posesiunea Lui si stapanirea Lui. De asemenea, nu vor mai fi amintite numele stapanilor falsi. „Si in ziua aceea voi face legamant pentru ei cu fiarele campului si cu pasarile

cerurilor si cu taratoarele pamantului. Si voi zdrobi din tara arcul si sabia si razboiul; si-i voi face sa locuiasca in siguranta“.

Aceste evenimente le vedem odata cu intoarcerea lui Israel la Domnul, toate acestea rezultand din harul Lui fata de ei, consecinta va fi binecuvantarea universală. Dumnezeu va face ca tot pamantul sa simta, spre bucuria lui, harul restaurarii poporului Sau demult instrăinat. Domnul declara ca va face in ziua aceea un legământ cu fiarele campului, cu pasarile cerului si cu reptilele de pe pamant. Este orbire sa gandesti ca toate acestea s-au implinit deplin la intoarcerea din captivitatea babiloneana. Urmarea acestei idei este ca pana si crestini sunt dusi in ratacire de aceasta eroare nenorocita si ajung sa fie atrasi in neevlavia rationalista care gandeste ca aici cuvântul lui Dumnezeu este doar o hiperbola care are scopul de a amplifica efectul, ca si cum Duhul Sfânt ar gasi potrivit sa ne insele din vorbe sau ca si cum profetul ar fi la fel de desert ca un poet cu figuri de stil. Nu, ci este o zi stralucita cand puterea lui Dumnezeu va pune in randuiala lumea plina de dezordine, de guvernarea proasta, de violenta si de coruptia omului si va aduce la supunere fericita orice animal din acea imparatie.

Pe de alta parte, nu este nici epoca incarnării, asa cum spun unii oameni evlaviosi, desi este de mirare cum se pot incumeta sa gandeasca asa. Acea zi este inca in viitor si asteapta aratarea si imparatia Domnului Isus. Este dureros sa confundam o asemenea profetie cu viziunea lui Petru pentru a ajunge sa aplici totul la biserica. „Voi zdrobi din tara arcul si sabia si razboiul; si-i voi face sa locuiasca in siguranta“. Dar, si mai clar decat toate celelalte: „te voi logodi cu Mine pentru totdeauna“, pentru ca ce ar fi orice alta indurare in comparatie cu cea mai mare apropiere de Yahve Insusi? „Te voi logodi cu Mine in dreptate si in judecata si in bunatate si in indurari,“ spune El, si a treia oara: „Si te voi logodi cu Mine in credinciosie si vei cunoaste pe Yahve“.

Urmeaza apoi garantia finala si deplina: „Si in ziua aceea voi asculta, zice Yahve, voi asculta cerurile, si ele vor asculta pamantul. Si pamantul va asculta graul si mustul si untdelemnul, si acestea vor asculta pe Izreel“. Ce linie continua a binecuvantării din ceruri pana la orice binecuvantare pamanteasca in tara lui Israel! Atunci orice faptura a lui Dumnezeu va strange cu bucurie deplina roadele comuniunii restaurate intre Yahve si poporul Sau din vechime. „Si o voi semana pentru Mine in tara; si Ma voi indura de Lo-Ruhama si voi zice lui Lo-Ami: «Tu esti poporul Meu!» Si ei vor zice: «Dumnezeul meu!»“

Vai! cerurile sunt de mult timp despartite de pamant, aceasta in mod necesar din cauza pacatului omului, iar Satan a castigat putere nu numai pe pamant, ci mai ales reclama, aparent pe drept, si titlul de acuzator inaintea lui Dumnezeu, astfel incat cerurile au devenit de arama impotriva poporului Sau, pe care vrajmasul l-a amagit de atatea ori pervertind ceea ce ar fi trebuit sa fie continuu puterea guvernatoare si simbolul pentru tot, stricand relatia omului cu Dumnezeu si facand ca aceasta sa devina sursa de coruptie. Pentru ca in loc sa priveasca in sus spre Dumnezeu in inchinare, omul s-a inchinat cerului si ostirilor lui mai curand decat lui Dumnezeu, cel mai înalt obiect al inchinării. Asa a fost prima forma de idolatrie. In aceasta s-a desfasurat in special puterea lui Satan, facand ca cele mai înalte creaturi ale lui Dumnezeu, cele mai importante lucruri cu care El l-a binecuvantat pe om, sa devina instrumente ale coruptiei. In ziua aceea Domnul Isi va arata puterea si bunatatea distrugand si rasturnand lucrarea lui Satan.

In loc sa mai asculte acuzatiile aduse in cer de acela care a cautat numai sa-L dezonoreze pe Dumnezeu si sa-l faca pe om sa se distruga singur, Yahve va curata cerurile. Va fi restabilita libertatea intre Creator si creatia Lui cea mai inalta, care li vorbeste ca dinspre pamantul insetat. Satan va fi expulzat, puterea si influenta lui care corupe va fi franta si nu se va mai ridica niciodata. Apoi se spune „cerurile vor asculta pamantul. Si pamantul va asculta graul si mustul si untdelemnul“. Adica, in loc ca intre creatie si Dumnezeu sa fie acea ruptura completa care exista din vechime in urma vicleniei sarpeului, care are drept consecinta pustiirea creatiei in urma caderii capului ei, Satan va fi disparut si, odata cu el, toate efectele puterii lui se vor sterge. Al doilea Om va stabili pacea pentru totdeauna intre Israel si Dumnezeu, pe o baza dreapta, si toate creaturile lui Dumnezeu, de la cea mai inalta la cea mai neînsemnata vor intra in odihna si bucurie.

Astfel este rasturnat complet tot ce a facut Satan prin pacat in tot universul, dar mai ales in Israel. Astfel, numele din primul capitol, care atunci erau semne ale judecatii divine, sunt acum transformate in indurare si binecuvantare. „Si pamantul va asculta graul si mustul si untdelemnul, si acestea vor asculta pe Izreel“ – dupa cum este numit Israel, samanta lui Dumnezeu. Pe Lo-ruhama Dumnezeu o numeste Ruhama si pe Lo-ami il numeste Ami. Fara-ndoiala, Izreel este o aluzie la risipirea lor anterioara, nicidecum la ceva ce a fost Israel in zilele lor de rusine si durere, ci mai curand indica o noua semanare a lor in tara prin harul si gloria lui Yahve. Implinirea propriu-zisa a acestei promisiuni (chiar daca se verifica in principiu in ramasita evreilor crestini, dupa cum am vazut in 1 Petru 2) este in viitor, cand se va arata imparatia lui Yahve si a Unsului Sau. Atunci va fi nu ca un fel de arvuna, ci deplin, si intreaga lume va vedea ca nu degeaba a scris Osea „o voi semana pentru Mine in tara“. Sigur ca Domnul intentioneaza sa domneasca peste intregul pamant (v. Ps. 2, Zah. 14), dar este o mare greseala sa gandesti ca „tara“ nu va avea o pozitie de centru in planul mare al binecuvantarii pamantesti. Biserica va fi Noul Ierusalim, metropola cereasca, coborand de la Dumnezeu din cer, ea fiind din cer in calitate de mireasa a Mielului. Dar pamantul va fi binecuvantat, in primul rand tara lui Israel sub domnia glorioasa a lui Hristos, pentru ca scopul divin este ca toate lucrurile sa fie reunite in El, in care am capatat mostenirea, da, toate lucrurile, fie ele din cer sau de pe pamant. El, Fiul, este unic intr-un fel, fiind Mostenitorul tuturor lucrurilor in cel mai real sens posibil, iar, la venirea Lui, imparatia va arata acelea in care credinta are incredere cand ele nu se vad.

Osea 3

Osea 3 prezinta un sumar si mai concis al trecutului, prezentului si viitorului lui Israel, dar aceasta schita, asa scurta cum este. cuprinde trasaturi noi si izbitoare. Chiar si evreii care recunosc ca profetii lor sunt inspirati divin marturisesc ca Osea 4 descrie exact starea lor prezenta, asa cum este de multe secole: fara altar al lui Dumnezeu, dar si fara idolatrie, fara nici o mangaiere prin preoti adevarati, nici prin idoli, cu toate ca ei tot se mai lauda ca se alipesc de Yahve, in pofida pacatelor lor. Cat de orbi sunt ca trec cu vederea faptul ca ei nu mai sunt in relatie cu Yahve si ca numai dupa ce va lua sfarsit indelunga stare anormala din prezent il vor cauta pe Dumnezeul lor!

Dupa cum am spus, acest capitol incheie partea introductiva a profetiei. Osea este se ocupa in continuare cu planurile lui Dumnezeu. „Si Yahve mi-a zis: «Du-te din nou, iubeste o femeie iubita de un prieten si adultera»“. Din nou avem cel mai dureros contrast dintre obiectul afectiunii Domnului si

josnica purtare a lui Israel reprezentata de Gomer, care i-a fost necredincioasa profetului, dupa cum inainte de casatorie s-a sugerat ca avea sa fie. Exactitatea limbajului si curatia slujitorului lui Dumnezeu care a primit un ordin atat de deosebit sunt extrem de frumoase. Ea nu mai este numita „sotia ta“, ci „o femeie“, dar necuratia ei a fost dupa casatorie, asa ca ea este numita pe drept adultera. I se spune sa mearga din nou sa o iubeasca pe acea femeie iubita de „un prieten“. Nu este vorba de iubirea conjugala, dar ea trebuia sa fie iubita, asa cum a si fost: pacatul ei nu gasea nici o scuza in vreo lipsa de afectiune. Indemnul nu era in felul oamenilor, nici macar dupa regulile legii care prevedea cum sa se poarte Israel. Era har si era „asa cum este iubirea lui Yahve pentru fiii lui Israel, desi ei se intorc spre alti dumnezei si iubesc turtele de stafide“. In legatura cu relatia dintre turte si idolatrie vedeti Ieremia 7.18 si 44.19. Pretul, jumatate in orz, jumatate in bani, este acela al unei sclave, fapt ce arata la ce degradare a ajuns femeia vinovata, sigur ca nu este o zestre, din vreme ce ea era deja maritata cu el. Si profetul i-a zis „Ramai pentru mine multe zile, sa nu comiti adulter si sa nu fii a altuia, si voi fi si eu pentru tine“. Adica nu era nici in pacat, nici in relatia de casatorie legala, ci inima lui si grija lui era nu „a ei“ in calitate de sot, ci „spre ea“ in afectiune ca un prieten. Semnificatia acestui fapt in legatura cu Israel este explicata in ceea ce urmeaza: „Pentru ca fiii lui Israel vor ramane multe zile fara imparat si fara capetenie si fara jertfa si fara stalp si fara efod sau terafimi. Dupa aceea fiii lui Israel se vor intoarce si-L vor cauta pe Yahve Dumnezeul lor si pe David, imparatul lor, si se vor intoarce cu frica la Yahve si la bunatatea Lui, la sfarsitul zilelor“.

Aici sunt multe aspecte importante pe care nu le-am fi putut intelege nici din primul capitol, nici din al doilea. Am vazut pozitia generala pana la sfarsitul Osea 1, iar in Osea 2 am avut cateva detalii despre Israel, dar Osea 3 ne furnizeaza dovada solemna a umilirii lui Israel, care avea sa implice o izolare speciala si avea sa fie nu ceva trecator, ci o stare care se prelungeste mult, iar in final harul va binecuvanta mai mult ca oricand. „Pentru ca fiii lui Israel vor ramane multe zile“. Acest fapt nu putea fi dedus din capitolele precedente, asa ca imaginea ar fi fost incompleta fara acest cuvint. Apoi, fidel telului divin, Duhul lui Dumnezeu ne prezinta in aceste cateva cuvinte destul de mult pentru a intampina obiectiunile celui care s-ar plange ca crestinismul presupune o perioada atat de imensa de orbire si departare de Dumnezeu pentru Israel. Raspunsul este ca profetul evreu spune „multe zile“ si ca, prin aceasta, Domnul lasa loc pentru tot ce trebuie sa intervina intre timp. Nu ca „multe zile“ ar insemna, in mod necesar, secole, dar, pe masura trecerii timpului se poate vedea ca aceasta a fost prevazut si prezis.

Dar aceasta nu este totul, deoarece ei vor fi „fara imparat si fara capetenie si fara jertfa si fara stalp si fara efod sau terafimi“. Deci ei nu aveau sa-si faca statui sau imagini idolatre, cum facusera atat de des inainte de captivitate, dar vor fi si fara efod, semnul distinctiv al vesmintelor preotesti, astfel incat ei nu se vor intoarce la divinitatile tutelare cum faceau ei pentru a ghici viitorul. Nu vor avea un rege, ca inainte de captivitate, nici o capetenie, cum au avut la intoarcerea din Babilon. Dupa aceea Israel nu a avut nici una si pana si iudeii au pierdut ceea ce aveau la scurt timp dupa venirea lui Hristos. Si aveau sa fie si „fara jertfa“, deci atat religia lor cat si politica lor vor lua sfarsit - pentru ca ce mai este legea fara jertfa? Astfel, aceasta este o stare mult mai adevarata acum, dupa ce Mesia a fost respins, decat a fost in perioada de tranzitie, cand Mesia a venit la ei, deoarece atunci, chiar daca nu aveau un rege, aveau totusi un fel de capetenie. Sigur ca, in zilele Domnului, acea capetenie era subordonata autoritatii Imperiului roman. Ei aveau sa fie nu numai fara inchinare catre

Dumnezeul cel adevărat, ci și fără dumnezeii falsi cărora le căzuseră victima în trecut. Este clar că această descriere starea lui Israel din prezent – cel mai anormal spectacol pe care l-a văzut lumea – un popor care secol după secol își continuă existența fără a avea nici unul din acele elemente care se presupune că ar fi esențiale pentru a menține în existență unui popor. Ei au încetat să mai aibă rege sau capetenie și nu au nici pe Dumnezeu, nici vreun idol. Nu pot aduce jertfe pentru că nu au pe nimeni care să fie cunoscut ca fiind preot. În parte de la captivitatea în Babilon și complet de la distrugerea Ierusalimului de către Titus, ei sunt literalmente fără acele genealogii pe care preoții trebuiau să le aibă și să le poată dovedi pentru a avea dreptul să slujească în locul sfânt. Indiferent ce ar pretinde ei, nu pot dovedi nimic, dar totuși sunt ținuți de Dumnezeu.

Astfel, într-un singur verset din profetul nostru avem cea mai completă imagine a stării în care sunt ei în prezent, pe care nici un evreu nu o poate nega ca reprezentând starea lor actuală [*N. tr.*] *Chiar dacă din 1948 există statul Israel, s-ar putea oare spune că în forma actuală de republică parlamentară, ei au o „capetenie” sau un „principe”?* *Ca să nu mai vorbim că numai o mică parte din evreii din lume trăiesc în statul Israel.*]. Cu cât sunt mai sinceri, cu atât ei trebuie să recunoască mai mult veridicitatea acestei reprezentări. Acum, ideea că Dumnezeu nu va avea nici o relație specială cu ceva de pe pământ – în sensul de a urmări în mod special ceva anume spre gloria Sa – este o noțiune monstruoasă, vrednică doar de cel mai excentric vizitor epicurian, pentru că ar fi practic negarea Dumnezeului cel viu. Prin urmare, faptul că Dumnezeu ar folosi această pauză în relațiile Lui cu Israel pentru a împlini alte planuri este cel mai simplu lucru, pe care îl putem înțelege cu toții. Evreul va mărturisi în cele din urmă că nu a avut nici o scuză pentru necredința pe care a manifestat-o în caile lui și în gândurile lui gresite, el având aici aspectele negative ale tabloului, starea lui enigmatică, ca popor al lui Dumnezeu care totuși nu este poporul Lui, ca națiune fără guvern, și, chiar mai ciudat, fără dumnezeii falsi, dar în același timp și fără Dumnezeul adevărat, fără preot și fără jertfă. Duhul lui Dumnezeu prezintă în Noul Testament aspectele pozitive, unde avem chemarea națiunilor și, în cadrul ei, chemarea celor credincioși pentru a alcațui biserică, trupul lui Hristos.

Dar, peste toate acestea, ultimul verset ne mai face încă o dezvăluire deosebită, pe care numai cine are prejudecăți o poate trece cu vederea, aceea că Dumnezeu nu a încheiat definitiv cu Israel ca atare. Deci nu este adevărat că fiii lui Israel sunt încorporați în creștinătate. Se spune că după aceea ei se vor întoarce (nu că se vor schimba sau că se vor converti – v. 5) și îl vor căuta pe Yahve, Dumnezeul lor. Aceasta nu este o descriere a faptului că ar deveni madulare ale lui Hristos sau că ar primi revelațiile Noului Testament. Ei, ca națiune, nu vor alcațui niciodată trupul ceresc al lui Hristos, nici în întregime, nici în parte. Prin harul lui Dumnezeu ei vor fi mântuiți prin credința în Domnul Isus, dar aceasta mai curând potrivit măsurii promisiunii părinților lor decât cum este pentru noi acum, aceasta având loc odată cu schimbarea care va avea loc la începutul împărăției Domnului. Comparați cu Isaia 11, Luca 1 și Romani 11. Sigur că acum evreii trec la creștinism în mod individual și sunt scoși din starea iudaismului, dar există o altă stare viitoare, deosebită sub mai multe aspecte materiale de orice a fost și este, deși există un singur Mântuitor, un singur Duh și un singur Dumnezeu și Tată. „După aceea fiii lui Israel se vor întoarce și-L vor căuta”, nu Capul glorificat în cer, nici evanghelia, ci „pe Yahve, Dumnezeul lor”. Sigur că este același Dumnezeu, dar este în relație cu ei ca Yahve. Nu este revelația numelui Sau că Mesia (când a fost respins, și mai ales a murit și a

inviat) cunoscut ca „Tatal Lui si Tatal nostru, Dumnezeu Lui si al nostru“. Nu este nici numele Tatalui, al Fiului si al Duhului Sfânt, în care suntem botezati cu apa. Aici este mai curând forma si masura care le-a fost promisă în vechime ca natiune. Pe scurt, este Dumnezeu făcut cunoscut în felul specific evreilor. Si ceea ce confirmă aceasta este expresia ce urmează: „si pe David, imparatul lor“ – aceeași persoana, Insusi Mesia, care intrunăste ambele glorii în persoana Lui, desi, bineinteles, pe cea de mai înainte nu în mod exclusiv.

Evident ca starea care ne este prezentată este deosebită de creștinism. Expozitorii Targum si cei rabinici recunosc ca David înseamnă aici Mesia. „Si se vor întoarce cu frica la Yahve si la bunătatea Lui, la sfârșitul zilelor“. Astfel, în acest pasaj ne este prezentată clar nu numai starea anormală a lui Israel din prezent ci si restaurarea lui viitoare si binecuvântarea lui mai mult ca niciodată [*N. a.) Dr. Henderson redă ultima propoziție „tremurând se vor grăbi la Yahve si la bunătatea Lui“. Bunătatea Lui va atrage sufletele, dar le va si copleși. Este un sentiment real si evlavios care se potrivește relației lor, dar care nu este potrivit pentru un creștin, așa ca Noul Testament nu vorbește niciodată exact la fel. A forța scripturile arată lipsa de înțelepciune si lipsa de credință.]]. Dacă „zilele din urmă“ înseamnă, potrivit binecunoscutei reguli a lui Kimchi si al altor învățatori evrei, zilele lui Mesia, Noul Testament demonstrează ca aceasta chestiune trebuie sa fie decisă dacă este vorba despre zilele primei Sale veniri sau cele din a doua venire. Contextul arată ca în Vechiul Testament aceste zile sunt privite întotdeauna ca fiind zilele domniei Lui cu putere si glorie; dar diferite părți ale Vechiului Testament, din Psalmi si profeti marturisesc despre profunzimea Lui umilire si moartea Lui la fel de clar ca si despre domnia Lui peste Israel si peste întregul pământ. Si evreeii si natiunile gresesc destul de mult, chiar dacă nu în aceeași masură, pentru ca le lipsește acea înțelegerea a sufletului sincer, care nu incurcă Noul Testament cu Vechiul.*

Osea 4

Restul profetiei constă în apeluri pline de indignare adresate de Duhul Sfânt conștiinței din cauza raului din ce în ce mai mare din Israel – nu atât de mult judecata lui Dumnezeu pe o scară largă si harul Lui la final, ci poporul Lui este făcut sa privească la sine iarasi si iarasi, fiecare categorie socială sa se cerceteze în prezența Lui, care este răbdător față de ei, dar drept în calea Sale. Nu vreau sa spun ca nu vom găsi aici, în special la sfârșit, ceea ce va face Domnul în bunătatea Lui, dar sunt mult mai multe schite ale lui Israel sub aspect moral. Modul în care îi tratează si ceea ce denunță compară starea lor actuală cu trecutul lor, dar Duhul profetiei se lansează si în viitor. Aceasta vom vedea în restul profetiei, care se încheie nu numai cu o chemare la pocăință, ci cu asigurarea pe care Yahve i-o dă lui Israel cu privire la îndurarea si iubirea Lui si la binecuvântările bogate. Astfel, ambele părți se încheie cu Israel binecuvântat în launtru si în exterior, pe pământ, spre lauda lui Yahve Dumnezeu lor, în final fiind un apel moral si un avertisment (v. 14.9).

În această parte a doua, capitolul patru începe prezentând motivele plângerii împotriva lui Israel. Ei sunt chemați sa-L asculte pe Domnul pentru ca are „are o controversă [*N. tr.) Cuvântul este „controversă“ în traducerea Darby, KJV si Diodati, iar în NTLR este „acuză“] cu locuitorii țării; pentru ca în țară nu este adevăr, nici îndurare, nici cunoștința de Dumnezeu“. Este bine sa reținem aceasta. Ipocritul sau teoreticianul poate avea o oarece cunoștință dar nu are roade bune, dar la cei care sunt*

sinceri cunoasterea lui Dumnezeu nu poate fi separata de cai sfinte si drepte deoarece raul in practica se asociaza cu necunoasterea lui Dumnezeu. Daca primul verset prezinta lipsurile care caracterizau starea lor, cel de-al doilea arata rautatea care se manifesta cu o energie uimitoare: „juramantul si minciuna si uciderea si furtul si adulterul s-au raspandit si sangele atinge sange“. Nimic altceva nu vedea profetul. Blasfemia impotriva lui Dumnezeu si coruptia si violenta intre oameni umplu intreaga scena, si aceasta chiar in tara asupra careia era continuu ochiul lui Yahve, acea tara ai carei locuitori de mai inainte El ii nimicise din cauza nelegiuirilor lor. „Pentru aceasta tara jeleste si oricine locuieste in ea va lancezi, cu fiarele campului si cu pasarile cerurilor. Da, chiar pestii marii vor fi indepartati“. Dumnezeu a facut ca sentimentele Lui sa se reflecte in creatia de pe pamant pana si in acelea care par a fi cele mai greu de controlat sau de influentat de om. Asa de mare era dezastrul si nenorocirea sub mana lui Dumnezeu din cauza pacatului lui Israel. „Dar nimeni sa nu se certe si nimeni sa nu mustre, pentru ca poporul tau este asemenea celor care se cearta cu preotul“. Degeaba ar fi vorbit atunci omul, pentru ca Dumnezeu trebuia sa se ocupe de poporul care L-a respins pe cel care vorbea si judeca in numele Lui. De aceea distrugerea lor era iminenta si va fi continuu „tu“ si „profetul“ si „mama ta“ – totul, radacina si ramura. „Si tu te vei poticni ziua si profetul se va poticni cu tine noaptea; si o voi nimici pe mama ta“.

„Poporul Meu este nimicuit din lipsa cunostintei. Pentru ca ai respins cunostinta si Eu te voi respinge, ca sa nu-Mi fii preot; pentru ca ai uitat legea Dumnezeului tau, voi uita si Eu pe fiii tai“ (v. 6). S-ar parea ca sensul adevarat este ca Israel a incetat sa mai fie aproape de Dumnezeu ca popor al Lui (v. Exod 19) si nu ca ar fi vorba despre fii ai lui Aaron care ar comite nereguli in slujire si ar aproba pacatul. Nu este vorba de individualitati ci de „poporul meu“, dupa cum pare sa se vada in propozitia ce urmeaza dupa cuvantul „preot“. Vom auzi si despre preoti, dar aici este vorba de popor. „Cu cat s-au inmultit, cu atat au pacatuit impotriva Mea: le voi schimba gloria in rusine. Ei se hranesc cu pacatul poporului Meu si sufletul lor doreste nelegiuirea lor. Si ca poporul, asa va fi si preotul; si voi cerceta caile lor impotriva lor si le voi rasplati faptele“. Aici se trece treptat de la popor la preot, care sunt identificati atat in rautate cat si in pedeapsa la sfarsitul versetului 9 – acolo este nu „ei“ ci „el“. Ei erau asemenea in rau. Nici o clasa sociala nu era neintinata: si poporul si preotii erau la fel de stricati. Datorita pozitiei pe care o aveau, preotii puteau fi mai vinovati decat poporul, dar sub aspect moral erau tot una. Dumnezeu insa nu poate sa nu judece.

„Si vor manca si nu se vor satura; vor curvi si nu se vor inmultii, pentru ca au incetat sa tina seama de Domnul. Curvia si vinul si mustul iau mintea. Poporul Meu isi intreaba lemnul si toiagul lor le vorbeste, pentru ca duhul curviei ii ratacesta si au comis adulter, departe de Dumnezeul lor“. Morala laxa si poftele duc la idolatrie deoarece Satan se foloseste de patimi pentru a-i tine pe oameni sa trudeasca sub jugul religiei lui. Vedem deci cat de bine se potriveste necuratia morala cu inima care umbla dupa dumnezei falsi. „Ei jertfesc pe varfurile muntilor si ard tamaie pe dealuri, sub stejar si plop si terebint, pentru ca umbra lor este buna; de aceea fiicele voastre curvesc si nurorile voastre comit adulter. Nu voi pedepsi pe fiicele voastre cand curvesc, nici pe nurorile voastre cand comit adulter; pentru ca ei insisi se trag la o parte cu curvele si jertfesc cu prostituatele. Si poporul care nu intelege alearga spre distrugere“.

Indiferent de ce vor fi fost vinovati unul fata de altul, cea mai mare vina a lor era pacatul impotriva lui Yahve, Dumnezeul lor. Si aceasta da ocazia avertismentului ca ei isi vor pierde caracterul de preoti

ca natiune, adica acea apropiere deosebita de Dumnezeu. Mai mult, ruina lor trebuie sa fie o chemare pentru Iuda spre luare aminte. Aceasta pune inainte starea lui Israel in vremea cand Osea era pe pamant. „Chiar daca tu, Israele, curvesti, macar Iuda sa nu se faca vinovat! Si nu va duceti la Ghilgal, nici nu va suiti la Bet-Aven“. Este o aluzie la idolatria notorie a lui Israel cu principalele ei sedii, unde Dumnezeu daduse odata natiunii sa-si judece raul ei sau langa locul unde stramosul lor, printul lui Dumnezeu, primise de la El promisiunile harului. Totusi nu era vorba de Betel (casa lui Dumnezeu), ci de stricaciunea din vecinatatea ei, Bet-aven (casa desertaciunii). „Nici nu jurati: «Viu este Yahve!»“ adaugand astfel ofensa impotriva Lui dupa ce adevarul Lui a fost profanat, pentru ca idolatria nu este nicidecum mai mica, ba chiar este si mai fara scuze cand marturiseste numele Lui. Aceasta recunoastere a lui Yahve impreuna cu incercarea de a-L amesteca pe El cu tot ce este contrar lui Yahve constituie principalul cap de acuzare, aceste fiind, in ochii lui Dumnezeu, cel mai grav lucru. Acelasi principiu se aplica si acum: daca un raufacator se zice a fi credincios, atunci pacatul lui nu este mai putin uracios, ci chiar mai rau. Pentru ca nu poate exista un principiu mai imoral sau mai distructiv decat acela de a afirma speranta crestina si a-i face nume rau prin pacat. Dimpotriva, judecata morala si despartirea de rau sunt ceea ce se cuvine pentru numele lui Dumnezeu, ca sa nu mai spun de iubirea pentru suflet, a carui eliberare si restaurare o dorim. Pentru ca avem a face cu voia lui Dumnezeu si cu calea Lui, potrivit carora credinta omului si marturisirea numelui Domnului il aseaza pe un teren unde se aplica disciplina, unde nu este niciodata tolerat pacatul. Dar gandirea libera si laxitatea caracterizeaza aceste zile si, sub pretextul harului, acestea sunt mari rele in ochii lui Dumnezeu.

Remarcati un alt principiu solemn in versetul 17, dupa ce Iuda este avertizat prin trista ruina a lui Israel: lor le sta inainte o tara pustie de exil. „Efraim s-a alipit de idoli: lasati-I!“ Dumnezeu pedepseste atata timp cat mai este un cat de mic sentiment, dar atunci cand El inceteaza cu disciplinarea celui vinovat, atunci totul s-a terminat sub aspect moral. Cand pe Efraim, sau pe oricine altcineva, il lasa in pace astfel, aceasta este pentru ca nu mai are nici o speranta si lasa raul sa mearga pana la capat fara a-l mai impiedica. „Bautura lor este acra; se dedau in totul curviei, conducatorii lui iubesc cu patima rusinea“ – adica se dedau la ceea ce aduce, in mod inevitabil, rusinea. „Vantul l-a invaluit in aripile lui, si ei se vor rusina de jertfele lor“. Au refuzat sa invete de la Dumnezeu in pace si dreptate, asa ca trebuie sa fie luati de vanturi si risipiti departe de vrajmasii lor si acolo sa se smereasca pentru ca au refuzat sa se smereasca atunci cand erau in tara lor.

Osea 5

In Osea 5.1 este un triplu apel. Versetul incepe adresandu-se in mod cert preotilor, apoi este adresata o chemare poporului, iar in cele din urma este o chemare adresata casei imparatului. Ultimul capitol s-a ocupat cu poporul si numai prin tranzitie treptata a ajuns la preoti, dar acum le este adresat un apel conducatorilor religiosi si civili.

Se vehiculeaza ideea ca Osea este dezordonat, unii mergand pana intr-acolo incat spun ca in carte nu este nici o metoda. Putem intelege ca oamenii sa recunoasca faptul ca nu reusesc sa inteleaga un profet atat de concis si atat de rapid in schimbarea subiectului, dar este foarte trist ca tocmai un episcop care este considerat un invatat a indraznit sa se pronunte ca este ca foile Sibilei [*N. tr.*]

Sibilele erau personaje din mitologia greaca. Pentru aceste profetese erau renumite Delfi si Persinos. Prima atestare a acestora este in secolul V in. Hr., cand Heraclit scria: „Sibila cu gura indrugand la repezeala lucruri care nu sunt de ras, neimpodobita si neparfumata, merge peste o mie de ani cu zicerile ei cu ajutorul zeului“. Episcopul se refera la o sibila din Eritrea, care scria litere pe frunze pentru a alcatui cuvinte.], ca si cum vreun cuvint inspirat, pastrand respectul care se cuvine, ar putea fi comparat cu oracolele mitice care nu au origine cereasca, scrise pe frunze si duse de vant. Cand oare vor ajunge oamenii sa invete modestia si sa arate respect fata de cuvantul lui Dumnezeu? Daca nu pot explica un pasaj sau o carte, de ce nu-si recunosc ei ignoranta sau de ce nu tac? Cand unul care se marturiseste a fi mare pastor al lui Hristos indrazneste sa vorbeasca astfel despre scrieri care il depasesc, aceasta arata orice numai fidelitatea smerita care se cuvine unui slujitor al lui Dumnezeu nu. Totusi asa este din ce in ce mai mult duhul omului in aceasta epoca. Sunt convins, chiar fiind constient de propriile mele lipsuri, ca profetia este, dincolo de orice indoiala, tesuta pentru a alcatui un lant sistematic, ca ea trateaza profund problemele intregului popor si cauta sa-l faca pe Iuda sa desprinda invataminte morale din ce se intampla cu Efraim cel insensibil si apostat.

Raul idolatriei, asociat cu toate celelalte, este in desfasurare si a pervertit toate clasele de oameni din Israel, pana la preoti si la casa imparatului: unii avand controlul in chestiunile religioase, celalalt fiind sursa autoritatii pe pamant. Unde era acum sfantul lui Yahve sau martorul adevaratului David care avea sa vina? Domnea neevlavia necugetata si satisfacerea poftelor. Peste tot era rautate. Judecata se indrepta acum impotriva celor care ar fi trebuit sa judece drept. Vai! ei erau o cursa la Mitpa si o plasa intinsa pe Tabor. La est de Iordan sau la vest nu era nici o diferenta; indurarile de mai inainte, care se cuvenea sa nu fie uitate niciodata erau rememorate numai pentru a da frau liber manifestarilor idolatriei de care erau cuprinsi. Si cei razvratiti faceau macel mare, desi Yahve fusese o mustrare pentru ei toti. Cu toate ca poporul, in incapatanarea lui, nici nu gandea, El il cunostea bine pe Efraim si Israel nu ii era ascuns, ci El vedea la lucru coruptia care intina totul peste tot. Faptele lor nu le permiteau sa se intoarca la Dumnezeu deoarece duhul desfranarii era in sanul lor si ei nu-L cunoscusera pe Yahve. De aceea, mandria lui Israel avea sa fi umilita inaintea Lui si Israel si Efraim aveau sa se impiedice in nelegiuirea lor, iar Iuda avea sa cada si el cu ei (v. 1-5).

„Vor merge cu turmele lor si cu cirezile lor sa-L caute pe Domnul, dar nu-L vor gasi; El S-a retras de la ei. S-au purtat cu necredinciosie impotriva Domnului, pentru ca au nascut copii straini! Acum luna noua ii va inghiti cu mostenirile lor“. In stadiul in care au ajuns, nici un fel de jertfe nu vor fi de folos: Dumnezeu ramane departe de ei. Infidelitatea lor fata de El a fost extrema si raul s-a perpetuat, dar acum, spune profetul avertizand cu privire la judecatile prin care vor fi maturati rapid, o luna le va devora toate posesiunile. De aceea, profetul spune: „Sunati din trambita in Ghibea, din corn in Rama! Sunati tare in Bet-Aven: inapoia ta, Beniamine! Efraim va fi un pustiu in ziua mustrarii; am facut cunoscut printre semintile lui Israel ce este sigur“ (v. 8-9).

Dar vai! in loc sa se pocaiasca, Iuda a cautat sa profite, asa ca mania divina trebuie sa vina peste ei. Efraim, in neascultarea de Dumnezeu, a fost destul de supus celui care l-a facut pe Israel sa pacatuiasca impotriva lui Dumnezeu, care de atunci este pentru el ca o molie si pentru Iuda ca putreziciunea. Pedepsele nu i-au facut sa se intoarca la Dumnezeu, ci spre asirian: dar pe cine poate acela sa vindece sau sa trateze? Era destul de rau ca nu i-au fost fideli lui Dumnezeu, dar si mai rau

ca ei si-au expus neevlavia si necredinta apeland la un strain. Este trist cand copii lui Dumnezeu se poarta rau unii cu altii, dar este ceva groaznic cand ei nu se rusineaza sa caute ajutor in lumea care ii uraste. Asa a fost cazul cu Israel. Ei s-au facut de ocară pe ei insisi si, prin aceea ca ei erau poporul lui Dumnezeu, singura legatura a Lui cu pamantul, l-au facut pe El de ocară pe pamant. „Cand Efraim si-a vazut boala si Iuda rana, atunci Efraim a mers in Asiria si a trimis la imparatul Iareb [N. a.) *Nu cred ca avem motive sa consideram ca Iareb ar fi un nume propriu, ci mai curand este un apelativ comun cu semnificatia „el va sustine“ sau „va pleda“ sau „va razbuna“ regele vrajmas. Asa considera mai multi antici si moderni. Era asirainul.*]; dar acela n-a putut sa va vindece, nici sa va indeparteze rana voastra“. Dumnezeu era de fapt Cel care facea rana, deci nu-i de mirare ca era incurabila. „Pentru ca voi fi ca un leu pentru Efraim si ca un pui de leu pentru casa lui Iuda“. Astfel vedem ca ei sunt asociati in pedeapsa ca si in pacat, intai decadere lenta, apoi violenta. Iuda nu avea sa primeasca avertismentul dat prin pacatul lui Efraim si judecata care venea asupra lui. In consecinta, Yahve spune: „Ma voi duce, Ma voi intoarce la locul Meu, pana isi vor recunoaste vina si vor cauta fata Mea. In stramtorarea lor Ma vor cauta devreme“.

Osea 6

Aceasta il face pe profetul chinuit sa adreseze un apel remarcabil. „Veniti si sa ne intoarcem la Yahve! Pentru ca El a sfasiat, si El ne va vindeca; El a lovit, si El ne va lega rana“. Este cumva aici vreo dezordine? Ce ar fi fost mai potrivit? Avem dovada vinovatiei tuturor, nu numai avertismentul solemn al Domnului, ci declaratia clara ca El se deparata de ei pentru a-i lasa sa se descurce singuri – nu in mod absolut, ca si cum ar fi terminat definitiv cu ei, cu toate ca ei au terminat cu El pentru un timp, si aceasta deoarece El spune: „in stramtorarea lor Ma vor cauta devreme“. El i-a abandonat. Dar aceasta il starneste pe profet: daca asa era caracterul divin, daca Dumnezeu era atat de indurerat de adulterul lor spiritual fata de El si daca, cu toate acestea, inima Lui era tot spre ei, atunci profetul spune: „Veniti si sa ne intoarcem“. De ce sa mai astepte? De ce sa continue rautatea pana la capat? „Veniti si sa ne intoarcem la Domnul! Pentru ca El a sfasiat, si El ne va vindeca; El a lovit, si El ne va lega rana“. Si cat de multa placere gaseste El in aceasta! Mana lui Dumnezeu a lovit, dar tot El poate sa si vindece. „In doua zile ne va reda viata“ – ceea ce pare a fi o marturie suficienta – „a treia zi ne va ridica si vom trai inaintea fetei Lui“ – marturia era acum deplina deoarece „prin gura a doi martori sau prin gura a trei martori sa fie intemeiat un lucru“ (Deut. 19.15). Intai este o marturie suficienta despre ce suntem noi, apoi El va dovedi ce este El cand va ridica pe poporul Sau din morti sub aspect national.

Putem oare sa ne-ndoim ca pasajul se refera, intr-un mod indirect si tainic, dar real, la invierea lui Hristos? El a devenit adevaratul Israel. Prin urmare, dupa cum a coborat in har si in perfectiune pana in adancimile unde ei cazusera din cauza pacatelor lor, unde erau sub puterea natiunilor care ii persecutau, si a fost chemat din Egipt, cum fusesera si ei chemati odinioara (o scriptura care este data mai departe in Osea, pe care Duhul lui Dumnezeu o aplica in Matei 2), asa ca nu ma-ndoiesc ca aici avem, in mod similar, invierea Domnului reprezentata tainic. Totusi este clar ca sensul imediat este mai curand cu privire la Israel decat la Mesia. Indiferent care este subiectul – fie ca este vorba de incheietori, de piei de bursuc sau de berbec, de stalpi, de perdele sau de orice altceva, revelatia trebuie sa se indrepte intotdeauna spre Hristos. Numele lui este piatra de temelie si cheia de bolta

pentru toate. Așa este și aici. Indiferent ce va spune Duhul despre Israel, Hristos este reperul fix și steaua calauzitoare după care se orientează Duhul Sfânt. Poporul ales poate provoca mania, poate fi în declin și chiar să dispară, dar El rămâne; chiar dacă este uneori ascuns de nori, El este Soarele care nu apune niciodată. Duhul a venit spre a-L glorifica pe Hristos și este acum pe pământ pentru a lua din lucrurile Lui și a ni le arăta. Chiar și în Vechiul Testament, când acoperitorile și perdeaua ascundeau tot ce era înăuntru, cuvântul Lui putea fi dat, după cum am remarcat. Totuși Hristos nu era niciodată ascuns sub un val.

Din versetul 4 avem durerea lui Yahve, careia Osea îi da glas: „Ce să-ți fac, Efraime? Ce să-ți fac, Iuda? Pentru că bunătatea voastră este ca norul de dimineață și ca roua care trece curând. De aceea i-am cioplit prin profeti; i-am ucis prin cuvintele gurii Mele, și judecata Mea se arată ca lumină. Pentru că bunătatea Îmi place, și nu jertfa; și cunoștința lui Dumnezeu, mai mult decât arderile-de-tot!“ Acestea sunt cuvintele lui Yahve, după cum mai înainte era indemnul profetului. Un profet era într-adevăr vocea lui Yahve și, de aceea, începând ca profet, el se ridică așa în ceea ce li este potrivit Domnului Însuși. „Cioplirea“ poporului prin profeti exprimă în mod viu tratamentul moral al lui Dumnezeu care nu a avut nici un pic de îndurare față de cel rău. „I-am ucis prin cuvintele gurii Mele,“ adaugă el pentru a face și mai clar despre ce fel deucidere este vorba. „Și judecata Mea se arată ca lumină“.

Dar el vorbește despre îndurare: „Pentru că îndurare am dorit [N. tr.] Așa este în KJV, Darby este: „Mi-a plăcut bunătatea“]. Aceasta este ceea ce li place până la sfârșit, ca El să fie îndreptățit moral să arate îndurare. „Pentru că am dorit îndurare, iar nu jertfa și cunoștința lui Dumnezeu, mai mult decât arderile-de-tot“. Dar ei, „ca Adam au calcat legământul“. Așa este corect: „ca Adam“, nu „ca oameni“. Cuvântul „oameni“ nu redă toată forța expresiei, ba chiar redă ceva contrar adevărului, deoarece oamenii ca atare nu erau sub lege sau sub legământul Lui și Adam nu avea o asemenea poziție. În calitate de cap al rasei, Adam avea o poziție bine definită și specifică. Adam avea o relație cu Dumnezeu, dar caderea a făcut să înceteze starea de inocență și Dumnezeu l-a alungat pe om în loc să-l păstreze în grădina plăcerii Lui pe pământ. De atunci omul are poziția unuia care a fost expulzat din paradis. Dar Israel a fost chemat să aibă o poziție de favoare, de a fi separat pentru Yahve de tot restul omenirii. A fost o nouă încercare pentru om, deși la aceasta a fost supus omul căzut. Acesta este scena probei la care a fost supus omul, fie că a fost în Eden, unde ne este prezentat Adam, fie afara din Eden, unde, la timpul potrivit, evreul a manifestat problema lui pe calea lui. Intervalul dintre Adam și Israel, cu toate că nu au lipsit marturii divine și situații în care harul a intervenit în mod individual, ca să nu mai vorbim de judecata lumii prin potop, nu a fost unul în care Dumnezeu să aibă o relație cu omul, deoarece omul alungat din prezența lui Dumnezeu nu avea altă poziție oficială față de Dumnezeu decât cea de responsabilitate pentru a răzbuna chipul Lui când era atins (v. Geneza 9.5-6).

Prin urmare, cu toate că în intervalul de la Adam până la Israel au fost multe lecții instructive, la care este important să luăm aminte, totuși Israel are o poziție specială, fiind pus la probă așa cum nu au mai fost alții de la Adam până atunci. De aceea nu trebuie să avem nici o urmă de îndoială că, deși cuvântul poate avea sensul „oameni“ la fel de bine ca „Adam“, contextul dovedește adevăratul sens ca fiind cel din subtext și nu cel din text. „Dar ei (adică Israel), ca Adam, au calcat legământul“. Scriptura niciodată nu vorbește așa despre om în general. Omul este numit păcătos. Dar națiunile ca

pacatosi nu sunt – dupa parerea mea – calcatori de lege. Intalnim „pacatosi dintre natiuni“, dar niciodata „calcatori de lege dintre natiuni“. Oamenii in general nu erau intr-o pozitie din care sa calce legea, dar cu siguranta erau pacatosi si nu puteau decat sa pacatuiasca. Calcarea de lege, asa grozava cum este ea, presupune ca aceia care se fac vinovati sa fi avut revelatie de la Dumnezeu cu privire la gandurile Lui si voia Lui, pentru ca prin aceasta sa fi fost asezati pe terenul unei relatii bine definite, din ale carei limite au iesit. De aceea „calcarea legamantului“ este ceea ce se potriveste omului cand nu era lepadat, dar a iesit din limitele pe care Dumnezeu a gasit potrivit sa i le traseze. Adam era, cu siguranta, sub o lege pe care a calcat-o si astfel a ajuns sa fie calcator de lege. Israel era sub lege si, tot asa, a calcat legea, devenind si ei calcatori de lege. Dar oamenii de la Adam pana la Moise, cu toate ca erau la fel de pacatosi ca ambii, nu erau calcatori de lege, cum au fost amandoi.

Aceasta pare sa fie ceea ce se prezinta aici. De aceea sunt convins ca pasajul nu vobeste despre oameni ci despre Adam. „Dar ei, ca Adam, au calcat legamantul“. Relatia lui Adam cu Dumnezeu este privita ca un legamant cu Dumnezeu, cu toate ca nu este legamantul legii. Adam a avut, cu siguranta, un fel de lege, chiar daca nu era legea lui Moise. Israel a avut legea si primul sau vechiul legamant, in contrast cu cel nou, despre care vorbeste Ieremia ca va fi sub domnia lui Mesia in pace si glorie. Dar Israel s-a razvratit, sau, cum se spune aici, „au calcat legamantul“ si „s-au purtat cu necredinciosie impotriva Mea“.

Apoi este mentionata regiunea Galaadului, care era dincolo de Iordan. Nu este mentionata pe nume nici o cetate de acolo, dar numele este dat printr-o figura de stil puternica ce reprezinta unirea lor in corpore in coruptie si violenta. „Galaad este cetatea lucratorilor nelegiurii, ea este plina de sange“. Si aceasta nu este totul pentru ca asa „cum pandeste o ceata de hoti pe cineva,“ tagma preotilor se asociaza in secret pentru a pandi si a distruge. Cei care ar fi trebuit sa fie o cetate de scapare si mijlocitori activi pentru cei in nevoie au ajuns sa fie ei insisi conducatorii relelor si sa fie, din toate punctele de vedere, mai vinovati decat toti ceilalti. Ei s-au in voit sa ucida, deci comit crima cu premeditare. Aceasta este o durere care zdrobeste inima. Daca ar fi fost printre pagani, atunci nu ar fi fost nici o surpriza, dar „am vazut un lucru infiorator in casa lui Israel: curvia lui Efraim este acolo, Israel s-a intinat“. Capitolul se incheie cu asigurarea indurarii suverane din partea Domnului, care trebuie sa judece nedreptatea potrivit cu sfintenia Lui. „Si pentru tine, Iuda, este hotarat un seceris, cand voi intoarce captivitatea poporului Meu“. Este cu neputinta sa aplicam aceasta la intoarcerea din captivitatea in Babilon deoarece trebuie sa observam ca profetii de dupa captivitate, cand vorbesc despre evreii care s-au intors, niciodata nu spun „poporul Meu“, cu exceptia prezicerilor cu privire la binecuvantarea viitoare sub domnia lui Mesia cu glorie si putere pe pamant. Intoarcerea evreilor in urma decretului lui Cyrus a fost un eveniment nemaiintalnit, contrar uzantelor politice din orient, care poate fi explicat numai prin puterea care a lucrat in constiinta cuceritorului Babilonului prin cuvantul divin si poate si prin influenta personala puternica a lui Daniel. Dar cei care s-au intors nu sunt numiti „poporul Meu“. Aceasta asteapta o alta zi, cand evreii „vor privi la Acela pe care L-au strapuns“. Comparati capitolele 1, 2 si 3. Despre acea zi, care este asteptata, vorbeste Psalmul 126, cand va fi un seceris cu bucurie dupa multe si indelungi dureri.

Capitolul prezinta o descriere foarte solemnă cu aceleasi dovezi si muștrari pentru pacat adresate tuturor si arata ca, in pofida indurarii rabdatoare si a apelurilor lui Dumnezeu, ei au devenit din ce in ce mai rai. Ziua eliberării era inca departe. Interventia in bunatate a lui Dumnezeu nu a facut decat ca pacatul poporului sa se manifeste mai vizibil: „Cand am vrut sa vindec pe Israel, atunci s-a descoperit nelegiuirea lui Efraim si rautatea Samariei. Pentru ca ei practica inselaciune (conform Ioan 3); si hotul intra si ceata talharilor jefuieste afara. Si ei nu-si zic in inima lor ca Eu tin minte toata rautatea lor. Acum faptele lor ii impresoara; ele sunt inaintea fetei Mele. Ei desfata pe imparat cu rautatea lor si pe capetenii cu minciunile lor“.

Ce poate fi mai plastic decat aceasta descriere din versetele 4-7, chiar daca este intrucatva neclar datorita stilului deosebit de comprimat si a figurilor de stil care se succed rapid, unde inima arde de patimi, iar satisfacerea poftelor si lingusirea sunt combustibilul? „Toti comit adulter, ca un cuptor incalzit de brutar: el inceteaza sa atate focul dupa ce a framantat aluatul pana s-a dospit. In ziua imparatului nostru, capeteniile s-au imbolnavit de aprinderea vinului; el a intins mana sa batjocoritorilor. Pentru ca inima le este ca un cuptor, cand stau la panda. Brutarul lor doarme toata noaptea; dimineata arde ca un foc invapaiat. Toti sunt aprinsi ca un cuptor si sfasie pe judecatorii lor. Toti imparatii lor au cazut; nimeni■ dintre ei nu striga catre Mine“. Efraim este prezentat ca amestecandu-se cu natiunile care Il dezonoareaza pe Yahve. Ar mai fi fost o speranta daca el judeca acea incapatanare, usuratate si confuzie si se pocai; dar el ajunsese ca „o turta neintoarsa“ (v. 8). Prin urmare nu mai putea decat sa se arda atat de rau incat sa nu mai fie bun de nimic. „Strainii i-au mancat puterea si el nu stie; da, peri albi s-au ivit aici si colo pe el si el nu stie“ (v. 9). Era destul de clar ca idolii lor pagani se dovedeau a fi spre ruina lor. „Si mandria lui Israel marturiseste inaintea fetei lui. Si, cu toate acestea, ei nu se intorc la Yahve Dumnezeul lor, nici nu-L cauta“. Aceasta este confirmat in versetul 11 prin dovada nebuniei lor. Perii albi care incepusera sa se arate aici si acolo nu promiteau o cununa onorabila pentru capul lor, ci, departe de aceasta, erau doar semnul mortii care lucra neputinta si al departării de Dumnezeu. De aceea se spune: „Si Efraim a ajuns ca o porumbita proasta, fara priceperea. Ei cheama Egiptul, merg in Asiria“. Adica privesc oriincotro, numai catre Dumnezeu nu. Fara-ndoiala, Domnul lucruse cu ei pedepsindu-i potrivit dreptatii Lui care rasplateste.

De aceea se spune: „Cand vor merge, Imi voi intinde plasa asupra lor, ii voi dobori ca pe pasarile cerurilor; ii voi pedepsi, dupa cum a auzit adunarea lor. Vai de ei, pentru ca au ratacit de la Mine! Pierzare lor! pentru ca s-au razvratit impotriva Mea. Si Eu voiam sa-i rascumpar, dar ei spun minciuni impotriva Mea. Si n-au strigat catre Mine in inima lor, cand urlau in paturile lor. Se aduna pentru grau si must; s-au abatut de la Mine. Eu i-am deprins, in adevar, le-am intarit bratele, dar ei planuiesc raul impotriva Mea. Se intorc, dar nu la Cel Preainalt; sunt ca un arc inselator. Capeteniile lor vor cadea prin sabia, din cauza furiei■ limbii lor; aceasta va fi batjocura lor in tara Egiptului“. In zadar au apelat la Egipt, care nu numai ca le-a inselat increderea, ca Asiria, ci si-a si batut joc de captivitatea si de nenorocirea lor. Asa se poarta lumea fata de poporul lui Dumnezeu care s-a facut vinovat. Indiferent ce favoruri le-a dat Dumnezeu, ei s-au intors impotriva Lui si indiferent ce judecati a trimis El impotriva lor, ei nu au strigat catre El. Cat de groaznica a ajuns starea lor atunci cand, dupa cum era drept, au fost lasati in nebunia lor si sub pedeapsa cuvenita pentru aceasta! „N-au strigat catre Mine in inima lor,“ spune Domnul. Au strigat cand erau pedepsiti, dar niciodata nu au strigat catre Dumnezeu din inima lor cand urlau in paturile lor. Judecata nu a avut efect un moral asupra lor cum

nu a avut nici indurarea.

Osea 8

În acest capitol, Domnul îi avertizează cu glas tare în legătură cu judecata necrutătoare care avea să vină. „Pune trambita la gura ta! El vine ca un vultur împotriva casei lui Yahve“. Sunt aceleași imagini simbolice folosite de Domnul în Matei 24, unde ucenicilor li se spune despre sunetul puternic de trambita și de vulturii care se vor strange la sfârșitul veacului. Trambita este, în mod clar, anunțul scopului lui Dumnezeu într-o chestiune oarecare. Aici este sunetul judecării iminente, după cum în profetiile ulterioare ale Domnului trambita cheamă pe evreii risipiti, sau, mai curând, pe Israel să se strângă laolaltă. Vulturii sunt un simbol al instrumentelor răzbunării divine, ei abatându-se cu siguranță și rapiditate asupra prazii. Fac acum referire la ambele pentru a ilustra unitatea surprinzătoare a Scripturii și pentru a arăta cum, de la început până la sfârșit, folosirea simbolurilor este guvernată de înțelepciunea desăvârșită a lui Dumnezeu. Acesta este un ajutor semnificativ pentru o interpretare corectă, deoarece, dacă profetii ar fi folosit fiecare propriile lui expresii specifice, atunci înțelegerea Scripturii ar fi fost ceva incomparabil mai dificil. Există un limbaj bine definit al simbolurilor folosite în Biblie și, odată ce am înțeles un simbol într-un pasaj, el are aceeași semnificație în alt pasaj, fiind de ajutor în ceea ce altfel s-ar dovedi mult mai greu de înțeles. Dar este bine de reținut că, sub aspect al profunzimii, Noul Testament depășește Vechiul Testament, și, cu toate că mulți se plâng de dificultățile limbii ebraice, ele nu sunt de aceeași natură, ci se datorează unei relații diferite.

„Vor striga către Mine: «Dumnezeul meu, noi Te cunoaștem, noi, Israel!»“ Era doar o mărturisire cu buzele. „Israel a lepădat binele; vrăjmasul îl va urmări. Și-au pus imparți, dar nu prin Mine; au făcut capetenii și Eu n-am știut; și-au făcut idoli din argintul lor și din aurul lor, ca să fie nimiciti. Samario, vitelul tău te-a lepădat; mania Mea s-a aprins împotriva lor; până când vor fi ei incapabili de curăție? Pentru că din Israel este și acesta: un meșter l-a făcut, și el nu este Dumnezeu; pentru că vitelul Samariei va fi sfărâmat. Pentru că au semănat vânt vor secera furtună. Nu este nici un fir de grâu; dacă ar rasari, n-ar da faimă; și dacă ar da, străinii o vor înghiți negresit. Israel este înghițit: acum sunt printre națiuni ca un vas în care nu-ți găsești plăcerea“.

În duh, profetul vede poporul deja în captivitate dar nu nimic, fiind risipiti printre națiuni, dar niciodată asimilați cu ceilalți, disprețuiți ca nimeni altii, dar supraviețuind tuturor cruzimilor și rusinii până în ziua de azi. „Pentru că s-au suit în Asiria ca un magar salvatic, singuratic; Efraim și-a tocmit iubiti. Da, deși au dat ei daruri printre națiuni, acum îi voi aduna și vor începe să fie stramțorati sub asuprirea împăratului capeteniilor“. Aceasta era marea ofensă adusă lui Dumnezeu, pe care îl parasisera și îl uitasera, fără de care El s-ar fi arătat cu siguranță pentru a-i elibera, cum a făcut pentru Iuda. Ei au căutat protecție la Asiria așa ca acolo au fost deportați spre rusinea lor. „Pentru că Efraim a înmulțit altarele, ca să pacătuiască, altarele îi vor fi pentru a pacătui“. Aceasta era cealaltă mare calcare de lege a lor care a produs numai rău și durere. „I-am scris multimea de lucruri ale legii Mele; ele sunt socotite ca un lucru străin. Ei înjunghie carne pentru jertfele darurilor Mele și o mananca; Domnul nu găsește plăcere în ele; acum El își va aminti de nelegiuirea lor și va cerceta pacatele lor; ei se vor întoarce în Egipt. Dar Israel a uitat pe Creatorul său și construiește palate; și

Iuda a inmultit cetatile intarite. Dar Eu voi trimite foc asupra cetatilor lui si va mistui palatele lor". Poate sa fie o diferenta in ceea ce priveste masura indepartarii: Israel L-a parasit pe Dumnezeu cel adevarat, iar Iuda se incredea in cetatile lui intarite, dar judecata avea sa arate ca Dumnezeu nu este indiferent, nici intr-un caz, nici in celalalt, fata de dezonoarea care l-a fost adusa. Denuntul este aici mult prea clar pentru a mai fi necesare explicatii.

Osea 9

Osea 9 prezinta soarta nefericita a lui Israel din cauza destrabarilor cu care s-au departat de Dumnezeu pentru ca si-au luat graul ca plata unei curve de la dumnezeii lor falsi. Toate acele indurari vazute aveau sa inceteze si ei nu vor mai locui in tara lui Yahve, ci Efraim se va intoarce in Egipt si in Asiria vor manca lucruri necurate – unii vor fugi la cei dintai pentru ca asa au ales, iar majoritatea vor fi luati captivi mai tarziu. Ei nu vor varsa vin pentru Yhave, nici nu vor face ce li este placut Lui, ci jertfele lor vor fi ca painea celor in dolii; toti cei care vor manca din ele vor fi necurati. Painea lor va fi numai pentru ei si nimic din ea nu va intra in casa lui Yahve (v. 1-4).v„Ce veti face in ziua de adunare si in ziua sarbatorii lui Yahve?" Nu numai ca nu vor avea nici o posibilitate sa tina sarbatoarea asa cum este randuit, ci vai! fara a avea inima si constiinta exersate, ei vor vedea doar puterea omului si nu pacatul lor si judecata lui Dumnezeu. „Pentru ca, iata, au plecat din cauza nimicirii“. Pentru a scapa de asirian au fugit in sud, dar „Egiptul ii va aduna, Moful [*N. tr.) adica Memphis*] ii va inmormanta. Urzica va stapani lucurile lor placute de argint; spini vor fi in corturile lor“. Nerabdarea i-a zapacit demult si ei se vor trezi pentru suferinta daca nu pentru pocainta. „Au venit zilele cercetarii, au venit zilele rasplatirii. Israel va cunoaste aceasta: profetul este un nebun, omul inspirat este iesit din minti, din cauza marimii nelegiuirii tale si a vrajmasiei tale celei mari“. Asa l-a batjocorit Israel pe profet si asa va fi rasplatit profetul fals. Pentru acei inselatori este valabil aceasta. „Efraim este un paznic alaturi de Dumnezeuul meu. Profetul este un lat de pasasar pe toate caile lui, vrajmasie in casa Dumnezeuului sau. S-au stricat profund, ca in zilele Ghibei. El Isi va aminti de neleguirea lor, le va cerceta pacatele“.

Duhul compara starea lor in ansamblu cu acea epoca grozava cand o semintie aproape ca a pierit complet din cauza incapatanarii cu care s-a alipit de cel mai scandalos rau pentru Israel, dupa care El insista asupra iubirii Domnului pentru ei si a tristei lor intoarceri. „Ca pe niste struguri in pustiu, asa am gasit pe Israel; ca pe cele dintai roade ale smochinului am vazut pe parintii vostri la inceput; ei au mers la Baal-Peor si s-au consacrat acestei rusini si au ajuns uraciuni ca si iubitul lor. Cat despre Efraim, gloria lor va zbura ca o pasare; nu va fi nici nastere, nici sarcina, nici zamislire! Chiar daca si-ar creste copiii, totusi Eu ii voi lipsi de ei, ca nici un barbat sa nu ramana; si vai de ei, cand Ma voi departa de ei! Efraim, cum am vazut, era ca Tirul sadit in loc placute; dar Efraim isi va aduce copiii inaintea ucigasului. Da-le, Doamne! ... Ce sa le dai? Da-le pantece care sa piarda sarcina si sani seci! Toata rautatea lor este in Ghilgal; pentru ca acolo i-am urat. Din cauza rautatii faptelor lor ii voi alunga din casa Mea; nu-i voi mai iubi; toate capetenile■ lor sunt razvratite. Efraim este batut. Radacina lor s-a uscat; nu vor face rod. Si chiar daca ar naste, voi omori rodul iubit al pantecelui lor. Dumnezeuul meu i-a lepadat, pentru ca nu L-au ascultat; si ei vor rataci printre natiuni“.

Astfel, nu numai ca prosperitatea lor nationala avea sa fie greu lovita si gloria lor in copii lor avea sa piara, ci avea sa fie jale de cei care L-au parasit pe Yahve. Ucidere si sterilitate avea sa vina peste Efraim, care a indraznit sa faca chiar Ghilgalul o cloaca a rautatii lor: pentru relele lor pline de indrazneala Yahve avea sa-i dea afara din casa Lui si sa nu-i mai iubeasca, iar ei aveau sa rataceasca si inca sa fie ratacitori printre natiuni. Cat de real s-a implinit aceasta ad literam! Si aceasta cu atat mai mult cu cat ei nu formeaza o comunitate distincta ci se amesteca cu natiunile din crestinatate si din afara ei, purtati mai ales de pofta de castig.

Osea 10

In Osea 10 Israel este judecat ca o vita golita [N. a) *De. Henderson si altii redau baqaq ca „luxurianta“ si spun ca ideea de golire, pe care o poate reda si acest verb (derivata) vine de la a varsa totu, sau din abundenta, continutul unui vas, dar aceasta nu se potriveste in situatia de fata. Totusi nu este nevoie sa fie fortat deloc, din vreme ce este clar ca vita este luxurianta in toate privintele, numai rod nu are, revarsand – potrivit sensului literal – ramuri si frunze, asa cum in mod justificat spune Authorized Version, nu ca aceia care trec cu vederea legatura si iau sensul de neroditoare. Targum si Ionatan sunt in mod clar in favoarea acestui sens, pe cand versiunile vechi sunt impartite, ca si cele moderne.] / [N. tr.) KJV „vita golita“, Darby „necuratita“. Cornilescu, in mod trist, cu „vie manoasa“, este cel mai departe. NASB „luxurianta“; NIV „intinsa“ (in sensul ca isi intinde ramurile); Diodati tot „luxurianta“.], in acord cu ceea ce este mai inainte. Pentru ca este clar ca aceasta corespunde starii vazute din vremea profetului. Era mare spectacol religios, multa marturie, dar nimic care sa fie placut lui Dumnezeu, spre deosebire de Hristos, care este vita cea adevarata. Aceasta este inca o situatie in care Hristos reia in propria Lui persoana rolul istoric al lui Israel, inasa in ascultare de Dumnezeu si spre gloria Lui, spre deosebire de Israel, care a produs doar pofte, inmultindu-si altarele pe masura ce i se inmulteau roadele si facand statui sau chipuri frumoase dupa cum tara lui era frumoasa. Asa se intampla intotdeauna cand cineva a carui minte nu a fost reinnoita are parte de prosperitate. „Inima lor este impartita; le va darama altarele, le va distruge stalpii.*

Pentru ca acum ei zic: «Noi n-avem imparat, pentru ca nu ne-am temut de Domnul. Si ce poate face imparatul pentru noi?» Ei rostesc cuvinte, jura fals cand fac un legamant. De aceea si judecata rasare ca o cucuta in brazdele ogorului“. Au sadit si au cultivat otrava, asa ca aceea vor recolta. „Locuitorii Samariei se vor teme pentru vitelul din Bet-Aven; pentru ca poporul sau va plange pentru el si preotii lui idolatri vor tremura pentru el, pentru gloria lui, pentru ca s-a departat de la el. Da, el insusi va fi dus in Asiria, ca tribut imparatului lareb. Efraim va fi acoperit de rusine si Israel se va rusina de sfatul sau“. Idolul lor, departe a a-i putea ajuta cu ceva, a fost luat impreuna cu poporul prostit care il parasise pe Yahve pentru asemanarea unui vitel care mananca fan. „Si inaltimile din Aven, pacatul lui Israel, vor fi nimicite; spinul si ciulinul vor creste pe altarele lor. Si vor zice muntilor: «Acoperiti-ne!» si dealurilor: «Cadeti peste noi!»“.

Versetele 9-11 sunt cel mai energic apel, punandu-l pe Israel intr-o lumina la fel de proasta, daca nu chiar mai rea decat Benjamin cand celelalte semintii i-au pedepsit nelegiuirea. „Din zilele Ghibei ai pacatuit, Israele! Acolo au stat ei“. Acum ei erau cazuti si acea batalie, sau ceva mai rau, trebuia sa-i ajunga. Yahve avea sa foloseasca natiunile pentru a-l pedepsi pe Israel care era consecvent si

serios numai in stradaniile pentru a pacatui. Indiferent ce pregatire blanda de la Dumnezeu a fost mai inainte, El urma sa aseze un calaret pe Efraim (nu sa-l puna pe Efraim sa calareasca), dar Iuda, da, toata samanta lui Iacov, avea sa fie zdrobita sub mana vrajmasului. Sub forma de imagini simbolice, in versetul 12 este dat un indemn iar in 13 o mustrare, si toata aceasta distrugere va fi din cauza Betelului pentru „rautatea rautatii“ lor: „in zorii diminetii, imparatul lui Israel va fi nimicuit cu desavarsire“.

Osea 11

Osea 11 exemplifica o remarca pe care am facut-o in mod repetat deoarece aici Duhul impleteste lucruri cu privire la Hristos si la Israel intr-un mod izbitor. „Cand Israel era tanar, l-am iubit, si am chemat pe fiul Meu din Egipt“. Este o aluzie clara la istoria lui Israel, cand ei au fost obiectul iubirii lui Yahve si al puterii Lui eliberatoare si al unei guvernari speciale. Pare sa fie si un indiciu cu privire la ceea ce va face El pentru popor in final, pentru ca sunt pregatite lucruri mari pentru poporul care a fost pastrat in mod providential in vederea lucrarii de har de la sfarsitul veacului. Intre timp, Domnul Isus a venit intre cele doua si a reluat in propria Lui persoana istoria, devenind astfel baza pentru restaurarea viitoare a lui Israel. Aici principiul se aplica in mod admirabil. El reia in har linia conducatoare si astfel il mangaie pe Israel prin marturia grijii lui Dumnezeu fata de poporul Sau. „Cu cat ii chemau profetii, cu atat se departau de ei: jertfeau baalilor si ardeau tamaie chipurilor cioplite. Totusi Eu l-am invatat pe Efraim sa umble. El ii lua in brate dar ei n-au cunoscut ca Eu ii vindecam. l-am tras cu legaturi omenesti, cu funii de iubire. Si le-am fost asemenea celor care ridica jugul de pe grumazurile lor si cu blandete le-am dat sa manance“. Cu toata bunatatea Lui adaptata la nevoile lor, El era in ochii lor ca aceia care puneau jugul asupra evreilor, chiar daca el ii hranea.

Dar Egiptul propriu-zis nu este locul unde sunt stau ascunsi majoritatea lor, cu toate ca cei care sunt acolo vor fi, cu siguranta, chemati. Asa a fost chemat Hristos dupa ce parintii Lui fugisera de Irod. Dar semintiile in ansamblu fusesera duse in Asiria, asa ca Osea spune aici „El nu se va intoarce in tara Egiptului, ci asirianul va fi imparatul lui, pentru ca au refuzat sa se intoarca la Mine“. Semnificatia este ca, in acea razvratire impotriva lui Dumnezeu, unii ar fi preferat Egiptul ca refugiu de pradatorul asirian. Stim ca, in timpul lui Ieremia, acolo au gasit resursa pentru a evita sa se supuna Babilonului. Dumnezeu poruncise imparatului si poporului sa se supuna capului de aur, dar ei nu au vrut si au gandit sa se duca in Egipt, care parea o scapare posibila fiind destul de aproape. Insa in zadar, pentru ca au pierit si Egiptul a fost smerit sub mana Lui. Nu ca Israel ar fi avut vreun motiv sa-i placa cuptorul de foc de unde iesise, acea casa a robiei de unde fusesera eliberati de Dumnezeu prin Moise, dar omul este intotdeauna pervers, si chiar Egiptul, cand li era neplacut lui Dumnezeu si aproape sa fie judecat dupa Israel, le-a parut, in necredinta lor oarba, a fi un scut mai de dorit pentru a-i apara de sabia asirianului. Lucrurile de care fugim cand suntem impotriva lui Dumnezeu vor deveni cea mai mare calamitate pentru noi. „El nu se va intoarce in tara Egiptului, ci asirianul va fi imparatul lui, pentru ca au refuzat sa se intoarca la Mine. Si sabia va da ocol in cetatile lui si-i va strica zavoarele si le va mistui, din cauza sfaturilor lor. Si poporul Meu este inclinat sa se departeze de Mine; desi sunt chemati la Cel Preainalt, nimeni nu-L inalta“. Desi este foarte comprimat, limbajul profetului este pitoresc. Nicaieri in Osea nu se gaseste presupusa neoranduiala sibilinica. Deseori avem dificultati din cauza ca suntem ignoranti si, s-ar mai putea adauga, din cauza ca nu citim de pe

pozitia evreilor si avand sentimentele lor, deoarece acest profet este foarte evreu. Inca nu a venit vremea ca Israel sa fie trezit spre a aprecia tranzitiile lui bruste si reprosurile lui solemne amestecate cu amintiri ale favorii divine. Cand va veni acel timp, toate aceste dificultati vor disparea. Israelitul se va bucura si va simpatiza de aceste viraje pasionate. Cei dintre natiuni nu prea sunt capabili sa aiba o asemenea experienta, si cu atat mai mult cand confunda, ca de obicei, ceea ce este pentru Israel cu partea crestinului.

Aici, ca si inainte se insista asupra anuntului acestor judecati zdrobitoare ale lui Yhave, si a cauzelor umilitoare ale acestora spre a atinge constiinta si inima lui Israel. Odata ele sunt impuse sub aspect moral de profet, alta data acestea vin de la vrajmasii lor. Bineinteles ca intai vine judecata morala, care este prezentata acum intr-o forma mai mult exterioara. Sunt amenintati ca vor fi pedepsiti pana la marginile tarii lor, ca vor fi robi ai paganilor, cum ei nu au gandit nicicand; pentru ca asa viseaza superstitia si in ceea ce se numeste biserica in aceeasi masura ca si in Israel odinioara. Dar este cea mai dreapta pedeapsa retributiva. Cu toate acestea avem inca o izbucnire de durere din partea lui Dumnezeu, care este indurerat cu toate ca era nevoit sa loveasca, si El nu avea sa nimiceasca total poporul pe care si-L alesese. „Cum sa te parasesc, Efraime? Cum sa te predau, Israele? Cum sa te fac ca Adma? Cum sa te asez ca Teboimul? Inima Mea s-a intors in Mine, indurarile Mele s-au aprins toate impreuna. Nu voi implini aprinderea maniei Mele, nu voi mai distruge pe Efraim, pentru ca Eu sunt Dumnezeu, si nu om, Cel Sfânt in mijlocul tau, si nu voi veni cu manie. Ei vor merge dupa Domnul; El va racni ca un leu; cand El va racni, fiii vor veni tremurand de la apus. Vor veni tremurand din Egipt, ca o pasare si ca o porumbita din tara Asiriei. Si-i voi face sa locuiasca in casele lor, zice Domnul. Efraim Ma inconjoara cu minciuna si casa lui Israel cu inselaciune; dar Iuda inca umbla cu Dumnezeu si cu lucrurile sfinte ale adevarului“.

Nu erau ele la fel de rele ca acele cetati din campie consacrate nimicirii? Dar el avea sa crute in indurarea Lui suverana, nu ca omul care se intoarce pentru a-si termina lucrarea, nu intrand in cetate pentru a o face temeinic pentru ca El este Dumnezeu si nu om, Cel Sfânt in mijlocul lui Efraim. Aici El nu numai ca da asigurarea ca va interveni, ci spune si despre supunerea lor si raspunsul lor la chemarile Lui, de la vest, sud si nord-est, deoarece asirianul reprezinta atat nordul cat si estul. Ultimul verset judeca starea morala prezenta a celor doua case ale lui Israel. Cat timp mai avea sa dureze harul care inca mai lucra prin Iuda?

Osea 12

Osea 12 continua cu mustrea lui Efraim si il acuza pe Iuda ca L-a ofensat. Astfel, Iacov este prezentat nu numai ca neascultator in fiii sai, ci ca fiind personal obiect al planurilor divine, pentru ca prin exemplu lui sa dea in prezent sfaturi poporului. Un apel extrem de interesant este unde Yahve face apel nu atat la constiinta poporului Sau, nu atat facandu-le cunoscut cat de mult Il doare ca ii loveste, ci ii indeamna staruitor sa-si aminteasca de indurarile de care a avut parte parintele lor Iacov in trecut, ca ele sa fie lectii pentru fiii lui. Cate suflete oare nu au fost intoarse la Dumnezeu cand si-au amintit de bucuriile pe care le-au gustat odata si pe care le-au uitat demult? Yahve va folosi orice mijloace pentru a face ca poporul Sau sa se intoarca la El. Astfel, aici le aminteste de Iacov. „Efraim se hraneste cu vant“ – ce nebunie! „Si urmareste vantul de rasarit“ – exact cel mai uscat si

mai fierbinte dintre toate. „Toata ziua inmulteste minciunile si pustiirea“ – rele inselatoare care isi au rasplata si acum si in final. „Si ei fac legamant cu Asiria, si untdelemnul este dus in Egipt“. Le-ar place din nou sa atraga favorurile celor puternici, dar inima lor plina de inselaciune, calcarea legamantului si faptul ca ei cautau sa castige de partea lor Egiptul dand daruri, i-a facut pe asirieni sa le fie si mai vrajmasi, astfel incat eforturile de a folosi o putere impotriva celeilalte nu au reusit. Asa ceva este nevrednic de un om, cu atat mai nevrednic este pentru poporul lui Dumnezeu!

„Domnul are o controversa si cu Iuda si va cerceta pe Iacov dupa caile lui; ii va rasplati dupa faptele lui“. Nu numai Efraim ci si Iuda era pe aceeasi cale, chiar daca nu ajunsese inca la fel de departe. Aceasta ofera prilejul de a aminti legatura dintre ei prin aceea ca au un stramos comun. „In pantece, el a apucat calcaiul fratelui sau si in taria lui s-a luptat cu Dumnezeu“. Chiar de la inceput Iacov a actionat pentru a-l inlatura pe fratele sau, chiar inainte de a se fi dezvoltat caracterul lui, dar, pe de alta parte, Dumnezeu aminteste ce a facut harul cand i-a dat putere peste ceea ce era el in slabiciunea lui naturala. Cand a fost lovit in tendonul de la coapsa el a fost intarit de Dumnezeu pentru a invinge ingerul si a capatat numele care este garantia binecuvantarilor harului si a victoriei semintei lui Avraam. „Da, s-a luptat cu Ingerul si a invins; el a plans si i-a facut cerere“. Cum? Sa fie acela omul care tremura si plangea de teama lui Esau? Acelasi om, cu aceeasi ocazie, cand avea o multime de planuri, desi nu fara rugaciune, alarmat de venirea lui Esau, a invatat ca harul este suficient si ca puterea aceasta se arata desavarsita in slabiciune. „L-a gasit in Betel si acolo El a vorbit cu noi, chiar Domnul Dumnezeu ostirilor; Domnul este amintirea lui. Iar tu, intoarce-te la Dumnezeul tau! Pazeste indurarea si judecata si asteapta pe Dumnezeul tau neincetat!“ Ce repros care seaca gasim in versetele 7 si 8! „El este negustor (Canaan), in mana lui sunt cantare ale inselaciunii; ii place sa asupreasca. Si Efraim a zis: «Totusi am ajuns bogat, mi-am dobandit avere; in toate ostenele mele nu vor gasi nici o nelegiuire sau pacat»“.

In versetul 9 Yahve leaga eliberarea lui Israel din Egipt cu indurarea pe care o va arata in ceea ce este ilustrat prin sarbatoarea corturilor, iar in versetul 10 El le reaminteste de aceasta marturie extraordinara cand ei erau ruinati din cauza ca incalcasera legea si Il parasisera pe El; in versetul 11 El le pune inainte starea lor jalnica si marturia falimentara prin idolatria lor. Apoi, in versetul 12, Iacov este inca o data prezentat ca pentru a-i mustra: cel care a fugit in slabiciune, dar a slujit cu fidelitate – trist contrast cu fiii sai. Cu toate ca prin cuvantul si puterea lui Dumnezeu fusese scos din Egipt, Efraim l-a provocat la manie si de aceea Domnul avea sa lase vina sangelui sa se abata asupra lui si sa-i rasplateasca.

Osea 13

In Osea 13 vedem ca tremurau atunci cand vorbea Efraim: asa era el de inaltat in Israel. „Dar s-a facut vinovat prin Baal si a murit. Si acum ei pacatuiesc tot mai mult si si-au facut chipuri turnate din argintul lor, idoli dupa priceperea lor, toate sunt lucrarea mesterilor. Ei zic despre ele: «Oamenii care jertfesc sa sarute viteii»“. Aceasta a dus la o schimbare imensa si la prabusirea lui. Prosperitatea lor a fost la fel de efemera ca cele mai trecatoare lucruri de care vorbesc oamenii in proverbe. Cu toate acestea, Yahve le reaminteste de relatia lor cu ei de la inceput. El Insusi este singurul Dumnezeu si Mantuitor. Dar ei nu au dorit indurarea Lui, asa ca avea sa se arate a fi un razbunator (v. 7-8).

Intr-adevar, aceasta este spus intr-un mod atat de solemn: „Este spre distrugerea ta, Israele, ca esti impotriva Mea, impotriva ajutorului tau“. Harul suveran al lui Dumnezeu este unica speranta si singurul ajutor pentru poporul Lui pacatos. Israel va culege roadele, si noi de asemenea.

Unde era acum imparatul lor ca sa-i salveze? Unde erau judecatorii lor? Vai! cuvintele amintesc istoria timpurie a pacatului si razvratirii si al dezgustului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Efraim a tinut la pacatul lui (v. 12), in loc sa-l marturiseasca. Rabdarea lui Dumnezeu face numai ca lovitura sa fie mai brusca si mai puternica atunci cand vine. Ce nebunie sa nu vina cand siguranta depinde numai de raspunsul prompt! Dar cand omul este terminat atunci Dumnezeu are ocazia sa lucreze, El aducand eliberarea atunci cand nu mai exista nici o speranta. Cat de diferit este El de imparatul pe care li l-a dat odinioara in mania Lui, care i-a adus intr-o asemenea stare incat nici macar nu-si puteau ascuti sapa in tara lui Israel, ci erau obligati sa apeleze la cei mai indarjiti vrajmasi ai lor pentru cele necesare traiului! Yahve se va ocupa de problema lor, si nu numai vrajmasii vor fi infranti ci chiar si moartea si groapa vor fi infrante. Nu au decat sa cheme molimele si sa pregateasca bine catastrofele, pentru ca Yahve le va infrange pentru poporul Sau.

Orice incercare de a aplica ceva din acestea la istoria trecuta a lui Israel ar fi extrem de nereusita, dar ar fi o greseala sa crezi ca nu se vor implini in mod minunat la eliberarea viitoare a lui Israel. Ingamfarea celor dintre natiuni, dupa cum avertizeaza apostolul in Romani 11, ajunge cu usurinta la asa ceva din graba de a apuca ei binecuvantarile si de a-i lasa lui Israel numai blestemele. Noul Testament da o mai bogata semnificatie si patrunde mai adanc adevarul acestor cuvinte, dar cu nici un chip nu ne da dreptul de a-l instraina pe poporul din vechime al lui Dumnezeu de binecuvantarile prezise prin harul lui Yahve atunci cand va imparati Domnul, Imparatul atotbiruitor al lui Israel, Isus Hristos. Eliberarea va veni cand ultimul asirian, imparatul de la nord din Daniel, va da ultima lovitura – nu ca in vechime, cand a deportat poporul, si se va prabusi mult mai jalnic decat atunci cand Samaria a cazut in mainile lui.

Osea 14

Urmeaza cea mai frumoasa incheiere, nu frunze risipite ale sibilei, ci lucrarea finala si efectul harului divin asupra poporului lui Dumnezeu cel de mult timp vinovat si impietrit. Apelurile, rememorarile, avertismentele si indurarea nu mai sunt zadarnice, ci, in final, Duhul turnat in inimile lui Israel (care se pleaca in cele din urma inaintea lui Yahve, Cel care cu indelunga rabdare i-a asteptat multe zile – veacuri de dezonoare pentru El din cauza lor), ci vine timpul binecuvantat al restaurarii lor in tara lor pentru Dumnezeul lor. In mod potrivit, si cu siguranta nu in zadar, la sfarsit vine chemarea: „Israele, intoarce-te la Yahve Dumnezeul tau! Pentru ca ai cazut prin nelegiuirea ta“. Cat de adevarat si de binefacator este cuvantul lui Dumnezeu! El nu ii va lasa fara un cuvânt demn de El deoarece El doreste sa se ingrijeasca de toti si le va pune pe buze aceste cuvinte: „Iarta toata nelegiuirea si primeste-ne cu mila“. Se vor incumeta ei sa ceara aceasta? Doamne, invata-ne sa cerem de la Tine – avem nevoie de aceasta – ca si sa lucram pentru Tine. „Si-Ti vom aduce viteii buzelor noastre“.

Acum totul este judecat drept deoarece eul este judecat inaintea lui Dumnezeu, ceea ce ii apropie de El. Pocainta lor este autentica si este rodul harului. „Asiria nu ne va salva; nu vom calari pe cai si nu vom mai zice catre lucrarea mainilor noastre: «Dumnezeul nostru!», pentru ca la Tine gaseste

indurare orfanul“. Idolatria a fost poarta pe care toata rautatea a intrat in casa, ca si aceea pe care mandria a iesit in lume. In versetul 4 este raspunsul lui Yahve: „Voi vindeca necredinta lor, ii voi iubi nestingherit; pentru ca mania Mea s-a intors de la el. Voi fi ca roua pentru Israel; va inflori ca un crin si isi va intari radacinile ca Libanul“. Ce indurare fata de inconsecventa cu care ei s-au abatut sa fata de inimile statornice doar in razvratire! Ce iubire si indurare tandra! Iubire neconditionata si deplina, al carei motiv este numai in Dumnezeu Insusi, care odinioara a lovit pe poporul Sau in manie, dar acum va fi pentru ei ca roua peuntru cineva fara o picatura de apa care sa-l invioreze. Cum va inflori Israel! Asemenea crinului ca forma si eleganta, ca Libanul in ceea ce priveste stabilitatea, ca maslinul care nu se vestejeste ca frumuseti (nemaifiind sub norul diminetii) si cu parfum de Liban. „Si se vor intoarce si vor sedea la umbra lui; vor reinvia ca graul si vor inflori ca vita, faima lor va fi ca a vinului din Liban“. Ce va fi primirea inapoi a lui Israel pentru intreaga lume daca nu viata din morti?

Credincios si adevarat este harul suveran al lui Dumnezeu. Nu este vorba de o mantuire in sensul ca evreii vor fi paziti de nimicirea pe care o meritau. Daca Yahve mantuieste, el o va face, atat pentru pamant cat si pentru cer, intr-un chip demn de El. „Efraim va zice: «Ce mai am eu a face cu idoli?» L-am auzit si am fost atent. Sunt ca un brad verde. De la mine este rodul pentru Tine [N. tr.] *Asa este in KJV*“. Pare sa fie o conversatie intre Efraim si Yahve. „Efraim va zice: «Ce mai am eu a face cu idoli?»“ La aceasta Yahve raspunde: „L-am auzit si am fost atent“. La care Efraim spune: „Sunt ca un brad verde“. Iar Yahve „De la Mine este rodul tau“. Ce schimbare la Efraim! Si ce comuniune cu Dumnezeul lor!

Toata profetia este concisa si se incheie cu intrebarea care cerceteaza: „Cine este intelept si va intelege acestea? priceput si le va cunoaste? Caci caile lui Yahve sunt drepte si cei drepti vor umbla pe ele, dar cei razvratiti vor cadea pe ele“. Sa ne dea Domnul intelepciune ca sa-L intelegem pe El si caile Lui! „Cel care face voia lui Dumnezeu ramane pentru totdeauna,“ si avand aceasta dorinta „va sti daca invatatura este de la Dumnezeu“. „Nici unul din cei rai nu va intelege, numai cei intelepti vor intelege“.

clickbible.org